

With Love

The Architecture of Love

ของตลก ออกแบบบ้าน
ก่อนสร้างรัก

With Love

ของตลก

With Love

ของตลก

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

เขียนโดย

IKA NATASSA

แปลโดย กัทสนาวดี สีหาวงษ์

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

THE ARCHITECTURE OF LOVE

ออกแบบร่างก่อสร้างรัก

Ika Natassa

อีกา นาทีสซา

ทัศนาวดี สีหาวงษ์ แปง

ที่เขาต้องการก็แค่เรื่องง่ายๆ เรื่องเดียว เขาต้องการรักชาระยะห่างจากโรยา เพื่อที่เธอจะได้ไม่ตกหลุมรักเขาอย่างที่เขาตกหลุมรักเธอ ตกหลุมรักแบบโง่โง่ไม่ขึ้นเลยด้วย ริเวอร์รู้ว่ามันฟังดูหยังยโส อวดดี และทะนงตัวที่ทักทักเอาว่าโรยาจะตกหลุมรักเขา ไร้ซีแพ้เร่ร้อนที่มาอาศัยบ้านน้องชายและไม่ทำอะไรเลยนอกจากเตร็ดเตร่วาดรูปไปเรื่อย แต่ริเวอร์รู้ว่าโรยารู้สึกแบบเดียวกัน เขารู้เรื่องนี้เมื่อหกคืนก่อนตอนเขาจูบเธอและเธอจูบเขาตอบ เขาจำไม่ได้ว่าจูบมุมปากของโรยายาวนานแค่ไหน หัววินาที สิบวินาที อาจจะนานกว่านั้น เขาไม่เคยนับว่าตัวเองใช้เวลากับโรยามานานแค่ไหน *บางอย่างในชีวิตไม่จำเป็นต้องวัดด้วยตัวเลข แค่ได้สัมผัสก็พอ จริงไหม*

คำนำ

'THE ARCHITECTURE OF LOVE ออกแบบร่างก่อสร้างรัก' เป็นนิยายรักสัญชาติอินโดนีเซียที่มีจุดเริ่มต้นในการร้อยเรียงเรื่องราวที่น่าสนใจอย่างมากค่ะ 'อิก้า นาทัสซา' นักเขียนชาวอินโดนีเซียเริ่มเขียนนิยายเรื่องนี้หลังได้รับคำทำให้เข้าร่วมโปรเจกต์ #PollStory แต่งนิยายลงทวิตเตอร์โดยมีนักอ่านช่วยโหวตว่าจะให้ดำเนินเรื่องอย่างไร การเขียนนิยายโดยที่นักเขียนเป็นคนกำหนดทิศทางของเรื่องเองนั้นนับว่าเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายแล้ว แต่การให้นักอ่านเข้ามามีบทบาทในการตัดสินใจและลงมือเขียนนั้นก็นับว่าเป็นความท้าทายไม่น้อย และอิก้าก็สามารถเล่าเรื่องออกมาได้อย่างน่าสนใจจน With Love อดไม่ได้ที่จะหยิบมาแปลให้นักอ่านร่วมเดินทางไปกับ 'โรยา' และ 'ริเวอร์' สองหนุ่มสาวซึ่งบังเอิญได้พบกัน ณ มหานครที่ไม่เคยหลับไหลอย่างนิวยอร์ก

โรยาเป็นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จอย่างมาก ผลงานเขียนของเธอได้รับความรักอย่างท่วมท้นจากนักอ่าน และยังถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์อีกด้วย แต่แล้วสภาวะเขียนไม่ออกก็จู่โจมเข้ามาด้วยสาเหตุบางประการ และนั่นทำให้เธอตัดสินใจออกเดินทางมายังนิวยอร์กด้วยความหวังว่าจะพบเจอแรงบันดาลใจในการเขียนงาน ทว่าโชคชะตากลับพาเธอให้มาพบกับริเวอร์ ชายหนุ่มผู้เต็มไปด้วยปริศนา...

การเดินทางท่องเที่ยวในนิวยอร์กร่วมกันกับริเวอร์จุดประกายความหวังและแรงบันดาลใจให้กับโรยาไม่น้อย ทว่าขณะที่ความรักกำลังอกเงยขึ้นในหัวใจหญิงสาว ความลับที่ชายหนุ่มกักเก็บไว้ก็ถูกเผยออกมา ทำให้เธอได้รู้ว่าแท้จริงแล้วทั้งเขาและเธอต่างมีแผลลึกอยู่ในจิตใจ เรื่องราวแบบใดที่ทิ้งบาดแผลไว้ในใจของพวกเขา และทั้งคู่จะเยียวยารักษามันได้อย่างไร ถ้าพร้อมแล้วเรามาร่วมเดินทางไปด้วยพร้อมๆ กันได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ไรอยา นักเขียนสาวชื่อดังชาวอินโดนีเซียผู้กำลังประสบปัญหาเขียนงานไม่ได้ถึงสองปี เพราะเรื่องราวบางอย่างที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อจิตใจของเธอ ทำให้เธอตัดสินใจออกเดินทางมายังนิวยอร์กเพื่อตามหาแรงบันดาลใจในการเขียนงานอีกครั้ง
- ริเวอร์ สถาปนิกหนุ่มผู้ลึกลับที่สวมรองเท้าสีน้ำตาลและถุงเท้าสีเขียวอันเป็นเอกลักษณ์ เขามักจะจมอยู่กับสมุดสเก็ตช์ภาพประจำตัว ใช้เวลาไปกับการวาดรูป ริเวอร์เดินทางมายังนิวยอร์กด้วยความหวังว่าการเดินทางครั้งนี้จะทำให้เขาสามารถก้าวข้ามเรื่องราวในอดีตที่แสนเจ็บปวดไปได้
- อากา น้องชายของริเวอร์ หลังเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเขาก็ปักหลักทำงานและอาศัยอยู่ที่นิวยอร์ก อากาเป็นเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกันกับเอรินเพื่อนของไรอยา
- เอริน สาวปาร์ตี้ตัวยงผู้เป็นเพื่อนสนิทของไroya เธอคือคนที่แนะนำให้ไroya ได้รู้จักกับอากา เป็นเพื่อนที่อยู่เคียงข้างและคอยช่วยคิดหาวิธีแก้ปัญหาก็ไroya กำลังเผชิญ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องงานเขียนหรือเรื่องความรัก เธอก็พร้อมซัพพอร์ตเพื่อนเสมอ
- พอล เพื่อนสนิทของริเวอร์และหุ้นส่วนบริษัทสถาปนิกที่ร่วมกันก่อตั้งขึ้นมา นอกจากจะฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคในการก่อตั้งบริษัทร่วมกันมาแล้ว พอลยังเป็นคนที่แนะนำให้ริเวอร์ได้รู้จักกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเธอคนนั้นได้เปลี่ยนชีวิตของริเวอร์ไป

แต่พินันท์

บทที่ 1

สิ่งที่เรารักคือสิ่งที่ทำให้เราทุกข์เช่นกัน

ในชีวิตของทุกคนมักจะมีจุดหนึ่งที่รู้สึกราวกับว่ากำลังหลงทาง ทั้งในความเป็นจริงและในเชิงเปรียบเทียบ และไม่มีอะไรทำให้เรารู้สึกหลงทาง และแปลกแยกไปมากกว่าการอยู่ในปาร์ตี้สังท้ายปีเก่าอีกแล้ว ไม่ใช่เพราะบ้านคือ ที่ที่ทำให้เธออุ่นใจ ไม่ใช่เพราะบางที่ฝูงชนมันก็เกินจะรับไหว ไม่ใช่เพราะเธอ ไม่ใช่พวกไม่หลับไม่นอน เพราะทุกครั้งที่เราออกไปกับงานเขียนของเธอ เธอ จะตื่นอยู่ทั้งคืนแล้วนอนในช่วงเช้าของอีกวัน ก็แค่เพราะว่าสำหรับเธอแล้ว ทุกอย่างในงานปาร์ตี้สังท้ายปีเก่ามันดูปลอมอย่างน่าฉงน

เหมือนทุกคนรู้สึกที่ต้องเฉลิมฉลองการเปลี่ยนผ่านของปี แม้ว่าปีที่ผ่านมา จะไม่มีอะไรให้เราได้ฉลองเลยก็ตาม การดื่มอวยพรกับคนแปลกหน้าเป็นร้อยในคลับ ที่ค่าเข้าแพงอย่างไม่มีเหตุผล บางทีก็ถ่ายรูปรูปเซลฟีหรือรูปหมู่พร้อมขวดแชมเปญ ในมือกับใครก็ตามที่บังเอิญเจอ เพียงเพื่อจะโชว์ชีวิตอันแสนพิเศษของตัวเอง บนโซเชียลมีเดีย และเราต่างก็คุ้นเคยกับฝันร้ายของการหารรถกลับบ้านในตอน ฟ้าสว่างกันทั้งนั้น ทุกคนมามายจนขั้รถกลับบ้านไม่ไหว จะบอกว่าการหารรถ กลับบ้านนั้นเป็นภารกิจที่ยากยิ่งกว่าการหาเนื้อคู่ก็คงไม่เกินจริง และอย่าให้เธอ ต้องพูดถึงประเพณีการจับตอนเที่ยงคืนเลยนะ มันอาจจะฟังดูแรงไปหน่อย แต่เราที่มีความรู้สึกอันแรงกล้าที่อยากจะรัดคอไอคนที่มันเริ่มประเพณีบ้าบอนี้

มาตลอด ตามจริง ๆ นะ คุณอยากเริ่มต้นปีใหม่ด้วยการจับกับใครก็ไม่รู้ที่ยืนอยู่ข้างคุณในปาร์ตี้เหรอ ต่อให้เป็นคนแปลกหน้าอะนะ

คนที่มากับคู่เดทของตัวเองก็โชคดีไป พวกเขารอดจากเรื่องน่าหงุดหงิดอย่างการจับกับคนแปลกหน้าที่เดี๋ยวก็จำชื่อคุณไม่ได้ แถมปากยังเหม็นกลิ่นเหล้าอีกต่างหาก

"แต่คืนนี้เธอจะมาใช่ไหม" เอรินกดดัน แม้จะรู้ว่าโรยาไม่ชอบงานรวมพลประเภทนี้เลย แต่มันคือวันส่งท้ายปีเก่าในนิวยอร์กนะ ทำให้คุณถึงอยากอยู่บ้านคนเดียวในคืนแบบนี้ละ

ตอนนี้ยังเป็นเวลาหัวค่ำอยู่ แต่ด้วยความที่เป็นเอริน แน่แน่นอนว่าเธอลองชุดกับรองเท้าที่เข้ากับฤดูกาลนี้ไปแล้วนับไม่ถ้วน พอนึกถึงสภาพอากาศหนาวจัดในนิวยอร์กช่วงธันวาคมที่อุณหภูมิต่ำกว่าสี่องศาเซลเซียสแล้วก็จัดว่าเป็นความท้าทายอย่างแท้จริง *ขอบคุณมากเลยจ้า* ขณะเดียวกันโรยายังนั่งเอื่อยอยู่บนโซฟาอย่างสบายอารมณ์ในเสื้อถักไหมพรมโอเวอร์ไซส์ มือซ้ายถือแก้วซี็อกโกแลตร้อน มือขวาควรวินิตเปลี่ยนช่องทีวี

โรยาอาจจะดูนิ่งๆ แต่เธอกำลังอยู่ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออก เธอมาขออาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ของเอรินในแมนฮัตตันตอนล่างมาสองเดือนแล้ว เพราะฉะนั้นการไปช่วยเอรินหาของที่ปาร์ตี้ก็ดูจะเป็นเรื่องที่ยุติธรรมดี ถึงโรยาจะไม่รู้จักเจ้าของงานก็เถอะ คำว่ามาขออาศัยก็จัดเป็นคำที่ถูกต้อง เพราะทุกครั้งที่โรยาจะช่วยออกค่าเช่า เอรินก็จะปฏิเสธว่า 'คิดว่าฉันเปิดแอร์บีเอ็นบีรี่ไปอยู่ไปเถอะ ไม่เป็นไรหรอก ยังไงที่ทำงานก็จ่ายค่าเช่าให้อยู่แล้ว อะไร มองฉันแบบนั้นทำไมนะ'

ถึงพวกเธอจะสนิทกันมากเพราะเป็นเพื่อนซี้กันมาหลายปีจนนับไม่ถ้วน นับเป็นความสัมพันธ์แบบที่ไม่มีใครมาใส่ใจแล้วว่าฝ่ายไหนให้หรือรับมากเท่าไร โรยาก็ยังรู้สึกอย่างน้อยๆ ตัวเองควรจะพยายามตอบแทนน้ำใจนี้ด้วยการซื้ออาหารมาใส่ตู้เย็นและเป็นคนจ่ายเงินเวลาออกไปกินข้าวข้างนอกด้วยกัน

'ไม่ต้อง แยกกันจ่ายเถอะ เคยบอกแล้วไงว่าฉันชอบที่มีเธออยู่ด้วย

เธอไม่ต้องจ่ายทุกอย่างหรอกยกา ฉันไม่ได้อยากให้เธอเลี้ยงฉันทุกครั้งหรอกนะ' เอรินพูดและยึดแขนก็หาลิบดอลลารีใส่กระเป๋าถือของไรยาตอนไปร้านเดอะสปอตเท็ดพิกด้วยกันครั้งล่าสุด ที่นั่นคือร้านเบอร์เกอร์ร้านโปรดของพวกเขาเธอ

'ให้ฉันจ่ายเถอะ' ไรยาบเร้ายืนยัน

'โอเค ก็ได้ ถ้าเธอไม่รู้จะทำยังไงกับเงินค่าลิขสิทธิ์นั้นล่ะก็ เอาไปซื้อรองเท้าให้ฉันสักคู่สิ ลูบแต่งอะไรก็ ห้างแซกส์อยู่ตรงหัวมุมนี่เอง' เอรินพูดด้วยรอยยิ้มซุกซน

'บ้าอะไรเนี่ย...' ไรยาหัวเราะ

'โอเค งั้น...เธออยากใส่ชุดไหนล่ะ รู้ใช่ไหมว่ายืมชุดฉันได้ถ้าต้องการ' เอรินยังยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า ขยับมือวุ่นวายไปกับตัวเลือกอันหลากหลาย ไรยาเลื่อนสายตาจากทีวีมาที่เอริน แต่เธอยังไม่ตอบอะไร

"มานี่สิ เลือกลูกตัว" เอรินกล่าวพร้อมดึงมือไรยา "เรายังใส่ไซส์เดียวกันใช่ไหม ลองใส่ดูสักตัวสิ ฉันเอาตัวนี้" เอรินบอก ขณะกำลังหลงไปกับเงาสะท้อนของตัวเองในชุดเดรสสีดำในกระจก กระทั่งหันกลับมาถึงได้เห็นสีหน้าเฉยเมยของไรยา เธอไม่ตื่นเต้นเลยสักนิดเดียว

"ไรยา ไม่เอาหน้าที่รัก เธอจะไปใช้ไหม" เอรินถามย้ำ

"ไปสิ" ไรยาตอบ ไม่ปิดบังอาการลังเลของตัวเองสักเท่าไร

"เอาจริงๆ เลยนะ เธอทำหน้าที่เหมือนฉันเพิ่งขอให้เธอโดดผาเลยอะ" เอรินบอก เธอตอบหน้าไรยาเบาๆ ด้วยความรัก

"ฉันรู้" ไรยาหัวเราะในลำคอ "แต่วันนี้ไม่ค่อยมีอาการนั้นะที่รัก"

"เราถึงต้องทำแบบนี้ไง! การแต่งเนื้อแต่งตัวจะทำให้เธออารมณ์ดีขึ้น เชื่อฉันสิ นี่ เธอได้เอาชุดเดรสมาด้วยไหมเนี่ย จำไม่ได้เลยว่าเคยเห็นเธอใส่"

"เอามาสิ" ไรยาตอบด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูลังเล ไม่ใช่ว่าเธอไม่แน่ใจว่าได้เอาชุดเดรสมาด้วยหรือเปล่าหรอก แต่บทสนทนาทำให้เธอนึกถึงเรื่องราวเบื้องหลังของเจ้าเดรสตัวนั้น เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเอามาด้วยทำไมที่นิวยอร์ก

เมืองที่เธอมาเพื่อหลีกเลี่ยงจากความทรงจำนั้น

"ไหนล่ะ" เอรินเรียกร้อง ไรยามองผ่านเธอไปยังเสื้อผ้าที่แขวนอยู่ในตู้ แล้วหยิบชุดเดรสสีดำตัวสวยออกมา ทรงชุดแบบดั้งเดิมและดูสง่างาม แต่ในขณะที่เดียวกันก็มีความเข้หายวนแฉงอยู่

"เธอใส่ตัวนี้แหละ!" เอรินร้องออกมาอย่างกระตือรือร้นและคว้าชุดเดรสไปจากมือไรยา "เอาสิ ถอดเลย"

"ฮะ?"

"ถอดชุดแล้วลองใส่ดู ฉันอยากเห็นเธอใส่มัน"

"ตอนนี้อะนะ"

"ใช่ ตอนนี้เลย" เอรินยืนกราน เธอหัวเราะออกมาด้วยความตื่นเต้น ตอนไรยาสวมชุดเสร็จ "ดูสิ ฉันบอกแล้ว! เธอใส่แล้วเร็วดังมาก! โอเค เธอใส่ตัวนี้แหละไปปาร์ตี้"

ชุดเดรสสีดำตัวจิ๋วไม่เคยทำให้สาวคนไหนต้องผิดหวัง ความทรงจำของไรยาพาเธอย้อนไปถึงครั้งล่าสุดที่ใส่ชุดเดรสตัวนี้ วันนั้นเมื่อสองปีที่แล้ว ตอนเธอไปงานรอบปฐมทัศน์ของภาพยนตร์ที่ดัดแปลงจากหนึ่งในนิยายที่เธอแต่ง เธอขี้น้อยๆ ให้คนนั้นคนนี้ ทักทายผู้คนมากมายนับไม่ถ้วนที่พบเจอ ตอบคำถามหลายข้อในงานแถลงข่าว ทุกสิ่งทุกอย่างก่อให้เกิดความรู้สึกอันท่วมท้น แต่เธอก็รอดจากเหตุการณ์ในวันนั้นมาได้ด้วยความสง่าผ่าเผยที่ดูสงบนิ่ง จนกระทั่งเธอนั่งลงข้างโปรโตคอลของภาพยนตร์ในไม่กี่นาทีก่อนเวลาฉาย เธอถึงรู้สึกได้ว่าฝ่ามือชุ่มไปด้วยเหงื่อที่เย็นจัดและหัวใจกำลังจะหลุดออกจากอก

'คุณไรยา คุณคิดว่าภาพยนตร์เป็นยังไงบ้างคะ' ผู้สื่อข่าวถามเธอในงานแถลงข่าวเมื่อชั่วโม่งที่แล้ว

'ดิฉันก็อยากรู้อะไรๆ กับพวกคุณนั่นแหละค่ะ ดิฉันนี่จะเป็นครั้งแรกที่ดิฉันได้รับชมมัน' เธอตอบด้วยรอยยิ้มสำรวม แต่หลังจากที่เธอหย่อนตัวลงบนเก้าอี้นุ่มๆ ในโรงภาพยนตร์ เธอถึงตระหนักได้ว่าคำว่า 'อยากรู้' มันเทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่เธอกำลังรู้สึก เธอกลัวแทบบ้าเลยต่างหาก ความรู้สึกนี้มันแปลกใหม่

สำหรับเธอ ทุกครั้งที่หนังสือของเธอถูกตีพิมพ์ออกไป เธอไม่เคยสนใจความเห็นของนักอ่านหรือรีวิวของนักวิจารณ์เลย เธอเขียนนิยายเพราะเธอชอบ และก็เขียนในสิ่งที่อยากเขียน เธอไม่ได้ต้องการชื่อเสียงหรือรางวัลหรือคำชมใดๆ แต่ในช่วงไม่กี่นาทีก่อนไฟในโรงภาพยนตร์จะหริ่ง ทุกอย่างมันรู้สึกผิดแปลกไปหมด อากาศปวดท้องและคอที่แห้งผากคือสัญญาณที่ชัดเจน

'หวังว่าจะชอบนะครับ' โปรติวเซอร์บอกพร้อมรอยยิ้ม ฉันทักหวังแบบนั้นเหมือนกัน ไรยาบอกตัวเอง เพราะถ้าเธอไม่ชอบ เธอต้องเตรียมคำชมบันแตงไว้ตอบโปรติวเซอร์ นักข่าว และที่แย่ที่สุดเลยก็คือนักอ่านผู้ซื่อสัตย์ที่น่าจะรักหนังสือของเธอมากกว่าที่ผู้เขียนอย่างเธอรักเสียอีก

สำหรับนักเขียนแล้วการตีพิมพ์หนังสือก็เหมือนกับการคลอดลูก ซึ่งระยะเวลาตั้งท้องอันยาวนานนั้นเปี่ยมไปด้วยความสุขและความตื่นเต้น ในขณะที่เดียวกันก็เต็มไปด้วยความยากลำบาก การดิ้นรน และอารมณ์มากมายที่หลงไหลท่วมท้น แต่ทุกอย่างล้วนอยู่ในการควบคุมของนักเขียน ซึ่งไรยามีอำนาจควบคุมเหนือกระบวนการทุกอย่าง แต่การส่งต่องานของเธอให้โปรติวเซอร์เอาไปดัดแปลงเป็นภาพยนตร์นั้นให้ความรู้สึกเหมือนเธอกำลังส่งต่อลูกในไส้ไปให้คนอื่นแก็ง ปรึบๆ เล่น กระบวนการนี้ต้องอาศัยความไวใจเป็นอย่างมาก หรือบางทีก็ต้องมีการยอมจำนนเล็กๆ น้อยๆ คินั้นไรยาจะรู้ถึงความคาดหวังของเธอจะได้รับการเติมเต็มหรือไม่ และการรอลุ้นก็ทำให้เธอประหม่าอย่างไม่น่าเชื่อ

ผลคือเธอชอบหนังสือเรื่องนี้มากกว่าที่คิดไว้ นักอ่านของเธอส่วนใหญ่ต่างก็ชื่นชม ตัวหนังสือก็ดังเบรียงปร้าง ได้ฉายในโรงภาพยนตร์ยาวถึงเจ็ดเดือน โดยมีผู้เข้าชมถึงสองล้านห้าแสนคน ถือว่าเป็นความสำเร็จสำหรับหนังสืออินโดนีเซียเล่มที่เดียว ไรยาได้รับโบนัส เข้าร่วมโรดโชว์เพื่อโปรโมตหนัง ตามด้วยการได้รับข้อเสนอมากมายจากสตูดิโอภาพยนตร์ต่างๆ สำหรับโปรเจกต์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม มีสิ่งหนึ่งที่ต้องถามมากที่สุดแต่กลับยังไม่สามารถทำได้ นั่นคือการกลับมาเขียนอีกครั้ง บางสิ่งบางอย่างในตัวเธอได้ขาดหายไป และมันทำให้เธอเขียน

ออกมาไม่ได้แม้แต่ประโยคเดียว งานเอ็กเกริกทั้งหมดนี้กลับกลายเป็นทำให้เธอเสียสมาธิจนต้องหลีกเลี่ยงออกมา

แล้วเธอก็มาลงเอยที่สนามบิเนลเจฟเคเมื่อสองเดือนก่อน ไรยาได้ทำตามการตัดสินใจที่จะหนีไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่นั่นไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ทำให้เธอตัดสินใจแบบนั้น มันมีสาเหตุที่ใหญ่กว่านั้น และเธออยากลบมันออกไปจากความทรงจำเหนือกว่าสิ่งอื่นใด เป็นเหตุผลที่เธอไม่ได้อยากจำ โดยเฉพาะในคืนนี้ สองปีหลังจากเหตุการณ์นั้นพอติบพอตี

เธอเลยมาอยู่ตรงนี้ บนเบาะหลังรถกูเบอร์ข้างๆ เอรินผู้กำลังผูกเสื้อโค้ตของตัวเองระหว่างที่รถมุ่งหน้าฝ่าเมืองแมนฮัตตันไปยัง...เอรินเรียกมันว่าอะไรนะ... 'ปาร์ตี้เล็ก ๆ กับเพื่อนที่ฉันรู้จัก บางคนเธอก็รู้จักอยู่แล้ว'

การเดินทางจากอพาร์ทเมนต์ของเอรินกับไรรยาไปที่ลอฟตี้ใช้เวลาแค่ห้านาที ชาวนิวยอร์กตัวจริงอาจเลือกที่จะเดินไป แต่ถ้าคุณใส่ชุดเดรสและต้องปะทะกับลมหนาวในแมนฮัตตัน การเดินนั้นก็คือการฆ่าตัวตายดีๆ นี่เอง

"พวกคุณไปปาร์ตี้กันหรือครับ" คนขับกูเบอร์ถาม

"ใช่ค่ะ" เอรินตอบ "คืนนี้พวกคุณคงยุ่งน่าดูเลยใช่ไหมคะ"

สองคนนั้นพูดคุยกันไปเรื่อยเปื่อยขณะที่ไรรยามองออกไปนอกหน้าต่าง เธอนึกถึงชีวิตของตัวเองในช่วงสองเดือนที่ผ่านมาจะย่ำอย่างขมขื่น รู้ดีว่าชีวิตมีไว้ให้ใช้ ให้สนุกสนาน ไม่ใช่ปล่อยให้ติดอยู่กับความมรณะระวายเป็นใจของตัวเอง เธอรู้สึกใจหายวาบยิ่งกว่าเดิมพอนับจำนวนวันที่เธอแยกตัวมาอยู่คนเดียวในเมืองที่เต็มไปด้วยแรงบันดาลใจนับล้านได้ หกสิบเก้าวัน หกสิบแปดคืน แต่กลับยังเขียนอะไรไม่ออกเลยแม้แต่ประโยคเดียว

'คุณรอให้แรงบันดาลใจเกิดขึ้นเองไม่ได้หรอก คุณต้องไล่กวัดมันด้วยไม้กระบอง' แจ็ก ลอนดอนกล่าวไว้ นั่นคือสิ่งที่ไรรยาพยายามทำมาตลอด หกสิบเก้าวันที่ผ่านมา การไล่ล่าหาแรงบันดาลใจในเมืองที่เป็นฉากหลังให้ภาพยนตร์และนิยายเป็นพันๆ เรื่อง มีบทความหนึ่งพูดถึงบรรดาภาพยนตร์ที่ใช้ นิวยอร์กเป็นตัวละครหลัก และภาพยนตร์ที่ซึ่มมหานครแห่งนี้เป็นจุดสำคัญ

ของเรื่อง เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเล่าเรื่องราวเหล่านั้นในเมืองอื่นเพราะมันจะทำลายแก่นสำคัญของเนื้อเรื่อง อย่างเรื่อง 'เชื่อมใจรักทางอินเทอร์เน็ต' กำกับโดย นอรั่ เอพรอน 'นงเยาว์นิวยอร์ก' กำกับโดยเบลก เอ็ดเวิร์ดส์ 'แท็กซีมหากาฬ' กำกับโดยมาร์ติน สกอร์เซซี และแน่นอน 'โตดเดี่ยวผู้นำรัก ภาค 2 ตอน หลงในนีวยอร์ก' กำกับโดยคริส โคลัมบัส

ในแต่ละวัน เอรินจะออกไปทำงานขณะที่ไรยากำลังเปลี่ยนทุกมุมในเมือง ให้กลายเป็น 'ออฟฟิศ' ของตัวเอง เธอเดินผ่านบรูกลิน ไทโรเบกา โซโฮ เซ็นทรัลพาร์ก เคนซิงตัน ไซนาทาวน์ หมู่บ้านกรีนิช ลิตเติลอิตาลี ไปจนถึง ควีนส์ คอยมองหาเสี้ยวหนึ่งของเรื่องราวในทุกๆ มุม ในคนแปลกหน้าที่เดินผ่าน ในบทสนทนาที่บังเอิญได้ยิน ในดวงตาที่สบกันแม้เพียงไม่กี่วินาที ในท่วงท่าของคนแปลกหน้าในรถไฟใต้ดิน ในเสียงหัวเราะและถ้อยคำของ เหล่าลูกค้าที่แลกเปลี่ยนกันในร้านกาแฟ ที่เธอมักแวะพักเพื่ออบอุ่นร่างกาย เวลาอากาศหนาวเกินทนหรือตอนที่ร่างกายอ่อนล้าเกินไป

ในทุกๆ วัน เวลาเต็ม บ่ายสามโมงเป๊ะ เธอจะกลับมาที่อพาร์ทเมนต์และนั่งลงหน้าแล็ปท็อป ขณะไอพอดถูกตั้งให้เล่นเพลงในเพลย์ลิสต์ที่ฟังเป็นประจำ อยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง และในทุกๆ วัน แม้กระทั่งตอนที่เอรินกลับมาในสามหรือสี่ชั่วโมงถัดมา หน้าจอของไรยาก็ยังคงไม่มีอะไรนอกจากหน้ากระดาษสี่ขาวกับ เคอร์เซอร์ที่กะพริบอยู่บนนั้น หน้ากระดาษเปล่า คำสัญญาที่ไม่ชัดเจนว่าจะได้รับการเติมเต็มเมื่อไหร่ คุณจะยังเรียกคนคนหนึ่งว่านักเขียนได้อยู่ไหม ถ้าเขาไม่ได้เขียนอะไรมานานแล้ว เธอถามตัวเอง แล้วถ้าเขาเขียนไม่ได้ นั่นเขาจะเป็นใครล่ะ เธอเป็นใคร ก็ไม่ได้เป็นใครเลยนะสิ

"โอเค ถึงแล้ว ขอบใจมากนะแม็ตต์ ผากหักทลายลูกๆ ของคุณด้วย"

ไรยาไม่ทันสังเกตด้วยซ้ำว่าเอรินกับคนขับอุเบอร์ไปทำความรู้จักกันตอนไหน

"มาเร็ว อพาร์ทเมนต์ของเขาอยู่ชั้นเก้า" เอรินบอกระหว่างเดินนำไปอย่างรวดเร็ว เธอเปิดประตูตึก และผูกสายรัดเสื้อโค้ตให้แน่น "เขียนไปที่หน้า

แล้ววันนี้"

"ไม่ได้เลยสักหน้า ไอ้สภาวะเขียนไม่ออกเวรนี้จะทำฉันตายอยู่แล้ว"

"แหม อย่างน้อยเธอก็มีสภาวะเขียนไม่ออกในนิวยอร์ก ไม่ใช่เมืองเครียดๆ ที่ไหน ไช้ใหม่ละ" เอรินโอบไหล่เพื่อนสนิท "นี่ คินนี่ไม่ต้องคิดเรื่องการเขียนหรือก บาร์ตี้กันดีกว่า! ใครจะไปรู้ เธออาจจะพบแรงบันดาลใจในคินนี่ก็ได้จริงไหม เราไม่มีทางรู้หรือก"

"ก็อยากให้มันง่ายแบบนั้นนะที่รัก" โรยาหัวเราะ ฉันหวังว่ามันจะง่ายแบบนั้นจริงๆ โรยาบอกตัวเอง

"เท็ดดี!"

"เอริน!"

เจ้าของงานกับแขกอย่างเท็ดดีกับเอรินโผล่เข้ามาออกกัน ในมือเขาถือขวดเบียร์อยู่ก่อนแล้ว

"นี่เพื่อนฉัน โรยา"

"ใจ ผมเท็ดดีนะ เข้ามาเลย!"

ขณะที่โรยาตามเอรินกับเท็ดดีเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ เธอก็รู้สึกแล้วว่าตัวเองไม่เหมาะกับบาร์ตี้ส่งท้ายปีเก่าจริงๆ ห้องที่เต็มไปด้วยคนแปลกหน้ากับดนตรีเสียงดังกระหึ่มไม่ใช่สิ่งที่เธอต้องการในตอนี้ เธอสงสัยว่าทุกคนที่นี้ทั้งที่กำลังหัวเราะและโยกตัวไปกับเสียงเพลงนั้นมีความสุขจริงๆ หรือเปล่ากับการต้อนรับปีใหม่

มันอาจจะฟังดูอคติไปหน่อย โรยาู้ดี แต่เธอคิดว่าบาร์ตี้ส่งท้ายปีเก่าเป็นแค่กับดัก เป็นภาพลวงตาของการเริ่มต้นใหม่ เป็นความรู้สึกจอมปลอมของการได้เปลี่ยนแปลงเป็นคนที่ดีขึ้น เราไม่ควรยึดติดกับวันในปฏิทินถ้าเราอยากสร้างความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตจริงๆ ถึงอย่างไรตัวเราก็คือคนที่รู้ว่าตอนไหนควรจะเริ่มเปลี่ยน และถ้าให้พูดตามตรง ผู้คนส่วนใหญ่ตื่นขึ้นมาในวันที่ 1 มกราคมด้วยความมึนงงและอาการเมาค้างกันทั้งนั้น

วันทั้งวันก็ไม่ทำอะไรทำนอกจากนอนซบเตียงอยู่อย่างนั้น ไม่ได้ทำอะไรอย่างที่คิดไว้ แล้วพอไปทำงานในวันต่อมา ทุกอย่างก็ยิ่งเหมือนเดิม ไม่มีใครตื่นมาแล้วกลายเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีศักยภาพที่จะสามารถระเบิดไอเดียใหม่ๆ ออกมาได้ในทันที หรือ

ปฏิทินไม่ใช่สิ่งที่ตัดสินใจว่าคุณควรเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้นเมื่อไหร่ แต่เป็นตัวคุณเองต่างหาก

"มาเร็ว มาเจอเพื่อนๆ ฉัน" เอรินพูดพร้อมดึงแขนไรยาด้วยความกระตือรือร้น เธอพาไรยาเดินไปรอบห้อง โปรยยิ้มไปทั่วและทักทายทุกคน รู้ตัวอีกที ก็อีกสี่สิบนาทีก็ถึงเที่ยงคืนแล้ว ไรยานั่งพักบนโซฟาข้างเตาผิงพร้อมแก้วไวน์ในมือตามลำพัง เธอสังเกตไปทั่วทั้งห้องรวมถึงผู้คนที่อยู่ข้างใน ก่อนหน้านี้เอรินพูดว่าจะอะไรนะ "ใครจะไปรู้ เธออาจจะพบแรงบันดาลใจในคืนนี้ก็ได้"

อีกฟากหนึ่งของห้อง เอรินกำลังสนุกสนานตามสไตล์สาวนักปาร์ตี้ด้วยวงทั้งหัวเราะและเต้นรำไปกับผู้คน คนส่วนใหญ่ในงานคือชาวอินโดนีเซียที่อยู่นิวยอร์กรมานานแล้ว บางคนก็ทำงานที่นี่ บางคนกำลังเรียนต่อในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรี ไรยาเคยเจออยู่สองสามคนที่เหลือเป็นคนแปลกหน้าทั้งหมด

"ไง" ผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่ติดๆ ก็นั่งลงข้างเธอตัก "ไรยาใช่ไหมครับ"

ไรยาพยักหน้า เธอยิ้มระหว่างพยายามนึกชื่อของชายหนุ่มที่นั่งข้างเธอ

"อากา" ชายหนุ่มกล่าว

"โอ้ ใช่ อากา โทษทีคะ คืนนี้ฉันเจอคนเยอะมากเลย ฉันจำชื่อคุณไม่เก่งจริงๆ"

"ไม่เป็นไรครับ" อากายิ้ม "เอรินบอกผมว่าคุณเป็นนักเขียน"

"ใช่ค่ะ"

"สุดท้ายเลย! ผมไม่เคยเจอนักเขียนมาก่อน รู้ไหม ผมนึกว่านักเขียนจะดูเนิร์ดๆ แต่ดูคุณสิ" เขาพูด ชื่นชมเธออย่างไม่ปิดบัง

ไรยาหัวเราะ "ขอบคุณค่ะ"

"คุณจะถูกยูนีเวอร์อีกนานแค่ไหนหรือครับ ยา ผมเรียกคุณว่าย่า ได้ใช่ไหม"

"ได้ค่ะ ไม่รู้สิคะ น่าจะอยู่ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเบื่อละมั้ง"

"โอ้ ถ้างั้นคุณคงไม่ได้กลับหรอก คุณจะไม่มีวันเบื่อเมืองนี้ เมืองนี้ไม่มีวันน่าเบื่อ!" อากามองไวยาและหัวเราะสดใส

"หรือคะ ฉันแค่หนีมาพักช่วงสั้นๆ นะคะกา มหาแรงบันดาลใจ แค่นั้นเลย"

"แล้วเจอรียังครับ"

"อะไรหรือคะ"

"แรงบันดาลใจนะ"

ไวยาส่ายหน้า มันอาจจะฟังดูเวอร์ไปหน่อย แต่สภาวะเขียนไม่ออก ไม่ต่างอะไรจากหมัดหนักๆ ที่อัดใส่เธอเลย บางทีนั่นอาจเป็นสิ่งที่ทำให้เธอรู้ว่าเธอรักการเขียนมากแค่ไหน แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ บางครั้งสิ่งที่เรารักก็ทำให้เราทุกข์ได้เหมือนกันใช่ไหมล่ะ

"จะว่าอะไรไหมถ้าผมอยากจะช่วย" อากาบอก ดวงตาคมปลาบยังคงจับจ้องมาที่เธอ

"ช่วยเรื่อง..." ไวยากล่าว เสียงขาดหายไปในาอากาศ

"ตามหาแรงบันดาลใจใจครับ"

ไวยาหัวเราะอีกครั้ง "ฉันก็อยากให้มันง่ายแบบนี้แหละ"

"ผมพูดจริงนะ" ดวงตาของอากาวาวับเต็มไปด้วยพลังงาน "ผมอยากรู้ว่านักเขียนทำงานกันยังไง ปกติคุณหาไอเดียจากไหนหรือยา"

ไวยายกไหล่ "มันก็ไม่แน่นอนหรือคะ บางทีไอเดียก็ผุดขึ้นมาเอง บางทีก็มาจากสิ่งที่ได้อ่านหรือสิ่งที่ได้ดู หรือไม่กี่สิ่งที่ได้ฟัง"

"โอเค งั้นคุณอยากฟังอะไรไหมล่ะ"

"อะไรหรือคะ"

"เรื่องราวชีวิตของผม"

อา...นี่คือโชคชะตาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของนักเขียน ทุกครั้งที่คุณพบเจอผู้คนใหม่ๆ พวกเขาจะถามหนึ่งในสามคำถามนี้ หนึ่งใน 'ไอ้ แล้วงานหลักของคุณคืออะไรล่ะ' ราวกับการเขียนไม่ใช่งานเต็มเวลาอย่างนั้นแหละ สอง 'ปกติคุณหาไอ้เดียจากไหนหรอ' ซึ่งอากาศได้ถามไปแล้ว และสาม 'คุณอยากฟังเรื่องราวชีวิตของฉันไหม มันอาจให้แรงบันดาลใจกับคุณก็ได้นะ' คำถามข้อที่สามนี้เป็นคำถามที่โรยาได้รับบ่อยที่สุดจากทั้งหมด เธอมักจะได้รับอีเมลจากนักอ่านจำนวนนับไม่ถ้วนที่ถามว่า 'โรยา คุณเขียนเรื่องราวชีวิตของฉันได้ไหม'

คนที่ไม่คุ้นเคยกับอิสระของการเป็นนักเขียนย่อมไม่เข้าใจกระบวนการทั้งหมดนี้ พวกเขาไม่รู้ว่่านักเขียนไม่ได้ทำงานเหมือนก๊าก คุณจะสั่งนักเขียนเหมือนสั่งข้าวผัดไม่ได้ 'เอาหนึ่งที่ เผ็ดพิเศษ' หรือ 'เอาหนึ่งที่ เพลาง ซีอิ๊วหวานน้อย ใส่พริกด้วย' หรือ 'เอาสองที่ จานหนึ่งเผ็ดๆ ใส่หอมแดง อีกจานใส่แค่ซีอิ๊วหวาน ไม่ใส่ผงชูรส' แน่نونว่าก๊ากทำข้าวผัดตามที่คุณสั่งได้ แต่รู้ใหม่ว่าบางทีนักเขียนก็ไม่ได้อยากทำข้าวผัดสักหน่อย บางทีพวกเขาก็แค่อยากทำถ้วยเดียว

แต่ก่อนที่โรยาจะตอบอะไรออกไป อากาก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเองแล้ว และโรยาปล่อยให้เขาเล่าไป อากาดูเป็นคนนิสัยดีและไม่มีพิษภัย แถมยังดูตื่นเต้นมากขณะเปิดเผยเรื่องราวของตัวเองกับเธอ น่ารักดีเหมือนกัน

โรยาเริ่มกังวลตอนเธอดูเวลา อีกห้านาทีจะเที่ยงคืนแล้ว ไ้จูบส่งท้ายปีเก๋ตอนเที่ยงคืนบ๊าบอนั้น อากานั่งอยู่ข้างเธอ ไม่ว่าเขาจะหล่อแค่ไหน โรยาก็ไม่ได้อยากจูบเขาแค่เพราะวันนี้เป็นวันส่งท้ายปีเก๋ การจูบควรเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ใช่สิ่งที่ต้องทำในงานสาธารณะ

"หิวน้ำใหม่ครับ อยากได้อีกแก้วใหม่" อากาถาม เขาชี้ไปยังแก้วไวน์ของเธอที่ใกล้หมดแล้ว

"เอาสิคะ แต่ไม่อยากดื่มไวน์แล้วละ ฉันดื่มไปมากพอแล้ว"

"นั่นโค้กดีไหมครับ" อากาพูดพลางลุกขึ้นยืน

โรยาพยักหน้า กะจะใช้โอกาสนี้ในการหายตัวไปสักพักจนกว่าจะ
เคานต์ดาวนิกันเสร็จ

"กา ห้องน้ำอยู่ตรงไหนหรือคะ"

"เดินตรงไปจนสุดเลยครับ ประตูสุดท้ายด้านซ้าย"

เสียงเพลงดังเป็นจังหวะหนักหน่วง เสียงหัวเราะกับเสียงพูดคุยดังขึ้น
เรื่อยๆ ทุกคนส่งต่อแตรกับกระดาษสีให้กันและกัน ทีวีจอใหญ่บนผนังฉายภาพ
พิธีกรหนุ่มไรอัน ซีเครสต์ที่โทมัสแควร์ ขณะกำลังรอชมการปล่อยลูกบอลยักษ์*
เป็นที่ชัดเจนว่าโรยาต้องไปซ่อนตัวเดี๋ยวนี้

โรยารีบเดินฝ่าผู้คนเข้าไปในห้องน้ำ เธอปิดประตูแล้วหยิบมือถือขึ้นมาดู
แล้วก็เริ่มรู้สึกว้าวตัวเองพลาดที่ไปเปิดอ่านแมนชั่นในทวิตเตอร์ แต่ละข้อความ
ที่ได้รับมีเนื้อหาไม่ได้ต่างกันเลย

'ลูซันต์วันปีใหม่ะโรยา! ปล่อยเรื่องใหม่ออกมาได้แล้ว รอไม่ไหวแล้วค่า!'

*'ไง โรยา เรารอเรื่องใหม่มาสองปีแล้วนะ ปีนี้ปล่อยออกมาสักเรื่องเถอะ
ได้โปรด!'*

*'โรยา คุณไปทำอะไรที่นวยอร์กหรือ กลับถึงบ้านแล้วจะปล่อยเล่มใหม่ใหม่
เย!'*

*'โรยา ได้โปรดเขียนเรื่องใหม่เถอะนะ ฉันอ่านนิยายเรื่องล่าสุดของคุณไป
ยี่สิบรอบจนมันขาดแล้วเนี่ย คิดถึงการได้อ่านงานใหม่ๆ ของคุณจัง'*

ฉันก็เหมือนกัน เด็กน้อย ฉันก็เหมือนกัน โรยาคิดในใจ

ย้อนกลับไปช่วงนั้น โรยามักจะตื่นตื่นแสมอกกับการอ่านแมนชั่นในทวิตเตอร์
แถมยังตอบกลับอย่างกระตือรือร้นด้วย 'ไง ขอบคุณที่อดทนรอนะ ฉันยังหา
ไอเดียใหม่ๆ อยู่เลย' แต่ในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา การอ่านแมนชั่นกลับก่อให้เกิด
ความเศร้าบางอย่างภายในใจ เธอรู้สึกถึงหน้าที่ความรับผิดชอบอันหนักอึ้ง

* ธรรมเนียมเคานต์ดาวนิกที่โทมัสแควร์โดยการปล่อยลูกบอลคริสตัลขนาดยักษ์ร่วงลงมาจากเสาที่มีความสูง 130 ฟุต

บางคำถามมีแต่เธอที่ให้คำตอบได้ แต่ในบางครั้งเธอก็ไม่มีคำตอบให้จริงๆ
แล้วถ้าเธอตอบไม่ได้ ใครจะตอบได้ล่ะ

'เธอเครียดเรื่องสภาวะเขียนไม่ออกนี่จริงๆ ใช่ไหมเนี่ย' เอรินถามเธอ
เมื่อสี่วันที่แล้วระหว่างช่วยกันล้างจานในครัว สองชั่วโมงก่อนหน้านั้นเอริน
เห็นรอยานั่งกุมหัวหน้าแล็บที่ออป ทำทางท้อแท้และแพ้พ่าย

'เออติ แยะอะ' รอยายอมรับ เธอเช็คงานที่เพิ่งล้างเสร็จให้แห้ง

'มันเคยเกิดขึ้นครั้งล่าสุดเมื่อไหร่'

'สภาวะเขียนไม่ออกนะเธอ นานแล้วล่ะ ก่อนเขียนเรื่องล่าสุด'

'โอเค แสดงว่ามันจะหายไปใช่ไหม เธอผ่านมันมาได้นี่' เอรินกล่าว
เอาแขนชนรอยาเบาๆ 'ฉันแน่ใจว่าในท้ายที่สุดเธอจะกลับมาเขียนได้'

'ในท้ายที่สุด' คำนี้มันไม่ม่ง่ายไปหน่อยเธอ 'ในท้ายที่สุด' ไม่ใช่ทางออก
ของปัญหา รอยาจะเอาความหลงใหลทั้งหมดของตัวเองไปฝากไว้กับคำว่า
'ในท้ายที่สุด' ไม่ได้

"ลืบ! เก้า! แปด! เจ็ด! หก! ห้า! สี่! สาม! สอง! หนึ่ง! สุขสันต์วันปีใหม่!!!"

"สุขสันต์วันปีใหม่" รอยาพึมพำกับตัวเองขณะมองเงาสะท้อนในกระจก
"มาผ่านคืนนี้ไปให้ได้กันเถอะ"

เธอเติมลิปสติคกับแป้งแบบไม่มีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษ ก่อนจะยิ้มออกมา
อย่างขมขื่น เมื่ออยู่ๆ ก็นึกขึ้นมาได้ว่าครั้งล่าสุดที่ได้จูบหรือถูกจูบจากใครสักคน
ในแบบที่สาววัยยี่สิบเก้าควรจูบหรือได้รับจูบนะผ่านมานานขนาดไหนแล้ว แต่
ใครจะไม่มีเวลาให้ความรักล่ะ ผู้ชายคนล่าสุดที่เธอรักยิ่งกว่าสิ่งใดเกลียดอาชีวะ
ของเธอเข้าไส้ และรอยาก็ไม่เข้าใจว่าจะรักคนที่เกลียดสิ่งที่ตนเป็นจิตวิญญาณ
ของเธออย่างการเขียนได้อย่างไร

รอยาเดินออกจากห้องน้ำ แต่ปาร์ตี้ยังไม่มီးแว่วว่าจะจบลงเร็วๆ นี้

"โอ๊ย!"

เธอรู้อยู่แล้วว่ารองเท้าส้นสูงปริ๊ดของเธอคือการตัดสินใจที่ผิดพลาด
แต่มันเป็นรองเท้าที่เหมาะสมกับการใส่มาปาร์ตี้คู่เดียวที่เธอเอามานิวอร์คด้วย

โรยาเดินเซเข้าไปในห้องมืดๆ ข้างห้องน้ำแล้วมองหาโซฟาหรืออะไรสักอย่าง ที่เธอจะสามารถนั่งลงเพื่อดูอาการเท้าซ้ายของตัวเองได้ อ่า...นั่นไงโซฟา โรยา ถอนหายใจโล่งอก

"ไปโดนอะไรมาครับเนี่ย"

โรยาตกใจ เธอหยุดนิ้วเท้าแล้วมองหาต้นเสียงของผู้ชายในห้องมืดๆ นี้ ก่อนที่จะเจอดวงตาคู่หนึ่งจ้องมาจากมุมหนึ่งของห้อง ห่างไปเพียงสิบสองฟุต จากจุดที่เธอนั่งอยู่ ร่างนั้นลุกขึ้น ใบหน้าของเขายังถูกความมืดบดบัง สิ่งเดียวที่โรยามองเห็นคือเสื้อเวสต์เตอร์สีเทาที่กางเกงยีน ถูงเท้าสีเขียวเปล่าๆ ไม่ใส่ รองเท้า ในที่สุดเธอก็เห็นหน้าของเขาจากแสงที่สะท้อนจากหน้าต่างในห้อง เขา กำลังเดินมาหาเธอ

สิ่งแรกที่เธอเห็นคือสายตาคมปลาบใต้คิ้วดกหนา เย็นชาแต่ไม่ดูร้าย

"คุณโอเคไหม" เขาถามและคุกเข่าลงตรงหน้าโรยา น้ำเสียงฟังดูเป็นกันเอง ทั้งคู่สบตากันเพียงเสี้ยววินาที ก่อนที่เขาจะเบนสายตาไปที่ข้อเท้าของโรยา ทันที

ตัวตนของชายหนุ่มคนนี้ทำให้โรยารู้สึกเหมือนโดนสะกด เธอไม่อาจ ละสายตาไปจากเขาได้ เธอพยายามนึกว่าทำได้ทำความรู้สึกกับเขาไปหรือยัง ก่อนหน้านี้ เธอไม่มีทางลืมเขาแน่ เขาทั้งดูน่าทึ่งและสง่างาม นี่เขาอยู่ในห้องนี้ คนเดียวทั้งคืนเลยเธอ

"อืม ฉันไม่เป็นไรค่ะ น่าจะข้อเท้าเคล็ดนิดหน่อย" โรยาตอบ

"อ้อ"

เขาพูดแค่นั้น แต่ยังคงคุกเข่าอยู่ตรงหน้าโรยา เขามองเธออีกครึ่ง สายตาล้ำลึกของเขาทำเธอประหม่าในทันที

"มีอะไรที่คุณอยากได้ไหม" เขาถาม ถึงจะไม่ได้ยิ้ม แต่กลับมีความอบอุ่น บางอย่างอยู่ภายในตัวเขา

โรยาส่ายหน้า "แค่อยากนั่งพักสักหน่อยนะคะ ถ้าคุณไม่ว่าอะไร" โรยารู้สึกว่าต้องขออนุญาตก่อนเพราะเธอบุกรุกเข้ามาในที่ซ่อนของเขา ถ้าเขา

ซ่อนตัวอยู่นะนะ

"ได้เลยครับ" เขาตอบสั้นๆ ชายหนุ่มลุกขึ้น เปิดคอมพิวเตอร์ข้างโซฟาที่โรยานั่งอยู่ แล้วกลับไปยังเก้าอี้ตรงมุมห้อง ที่ที่โรยาพบเขาก่อนหน้านี้ เขาหยิบสมุดสเก็ทซ์เล่มใหญ่กับดินสอจากโต๊ะข้างกายราวกับโรยาไม่ได้อยู่ในห้องนี้ จมดิ่งอยู่ในโลกของตัวเอง วาดภาพลงบนสมุดสเก็ทซ์ด้วยดินสอแท่งนั้น โดยไม่สนใจโรยาอีก

เขาวาดรูปเธอ โรยาถามตัวเอง *ทำไมถึงวาดในที่มืดๆ แบบนี้ล่ะ*

"ไม่ไปปาร์ตี้กับคนอื่นหรือคะ" โรยาถามออกไปในที่สุด พยายามทำลายความเงียบชวนอึดอัดระหว่างเธอกับคนแปลกหน้าในห้องที่ไฟสลัว ข้อเท้าเธอปวดเกินกว่าจะขยับได้ และด้วยเหตุผลบางอย่าง เธอรู้สึกเหมือนมันเป็นความรับผิดชอบของเธอที่ต้องทำให้บรรยากาศมันดีขึ้น อย่างน้อยก็เพื่อตัวเธอเอง

"ผมไม่ชอบปาร์ตี้" เขาตอบอย่างสุภาพแต่สั้นกระชับราวกับไม่ได้อยากต่อความยาวสาวความยืด ยังคงโฟกัสกับสมุดสเก็ทซ์ตรงหน้า

ถ้าไม่ชอบปาร์ตี้ แล้วมาที่นี่ทำไมล่ะ โรยาคิดในใจ ก่อนจะนึกได้ว่าคำถามนี้ก็ใช้กับตัวเองได้เช่นกัน

ทั้งสองนั่งเงียบๆ ไปราวแปดถึงสิบนาที ในห้องมีแค่เสียงดินสอขีดเขียนลงในสมุดสเก็ทซ์ที่แทบจะโดนเสียงดนตรีข้างนอกกลบหมดเท่านั้น ในที่สุดโรยาก็พูดขึ้นอีกครั้ง

"คุณชอบวาดรูปหรือคะ"

ชายหนุ่มเลื่อนสายตาดูขึ้นมองโรยาเล็กน้อยแล้วกลับไปสนใจรูปวาดของตัวเองต่อ โรยาพลันคิดได้ว่าคำถามของเธอฟังดูโง่และไร้สาระมากแค่ไหน

"คุณวาดอะไรอยู่หรือคะ" โรยาถามอีกที เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบให้เห็นอยู่ทนไต่แบบเมื่อกี้

"ตีกี๋มึงตรงข้ามครับ"

โรยาหันไปทางหน้าต่างบานใหญ่ตรงข้ามพวกเขา ด้านนอก

มีตึกอพาร์ทเมนต์กำแพงอิฐสีแดงตั้งอยู่ แต่ละห้องมีหน้าต่างบานกว้างไว้มองวิวข้างนอก บางบานก็มีมิด บางบานก็สว่างจากแสงไฟด้านใน บางบานปิดม่านไว้ บางบานม่านก็เปิดอยู่

"ขอดูได้ไหมคะ"

ชายหนุ่มมองไรรายาสองวินาทีราวกับกำลังซึ่งใจว่าจะตอบอย่างไร จากนั้นเขาก็ไขว่สมุทสเกิดชี้ให้หญิงสาวที่ล้วงล้ำความเป็นส่วนตัวดู ไรรายาเห็นแค่แวบเดียว แต่ภาพวาดนั้นก็กลับทำให้เธอตะลึงแม่แสงในห้องจะสลัวมากก็ตาม

"สวยมากเลยคะ!" เธอพูดออกไปโดยอัตโนมัติ

สาบานได้ว่าไรรายาเห็นรอยยิ้มผุดขึ้นบนริมฝีปากของศิลปินยามค่ำคืนแวบหนึ่ง รอยยิ้มน้อยๆ ที่คงอยู่เพียงวินาทีเดียว

"ขอบคุณครับ"

"ปกติคุณวาดในที่มีเตียง เหนอคะ"

ไรรายาห้ามตัวเองไม่ได้ด้วยเหตุผลบางอย่าง มีคำถามมากมายในใจที่เธออดถามออกมาไม่ได้

ชายหนุ่มส่ายหน้า "ผมปิดไฟเพื่อไม่ให้คนในปาร์ตี้เข้ามาในนี้ นะครับ ผมต้องการพื้นที่ส่วนตัว"

"จริงสิ ฉันชื่อไรรายานะคะ" ไรรายาบอกด้วยความคาดหวังว่าเขาจะแนะนำตัวเองกลับมา

แต่เขาแค่พยักหน้าแล้วพูดว่า "ชื่อเพราะนะครับ"

"ขอบคุณ..."

"เฮ้ คุณอยู่นี่เอง!" อยู่ดีๆ อากาก็โผล่เข้ามาในห้อง "อ้าว เกิดอะไรขึ้น เหนอครับ" เขาถามเมื่อเห็นว่าไรรายากำลังหวัดข้อเท้าตัวเองอยู่

"ฉันไม่เป็นไรคะ แค่สะดุดนิดหน่อย ไม่เจ็บแล้วคะ"

"ให้ผมช่วยอะไรไหม" อากาเสนอ

"ไม่เป็นไรคะ ฉันโอเค ขอบคุณนะคะ"

"คุณอยากนั่งพักที่นี่หรือจะลองลุกขึ้นยืนดีครับยา" ไรรายาเหลือบมอง

ชายหนุ่มตรงมุมห้องโดยสัญชาตญาณ อากามองตามสายตาเธอ

"โอ้ คุณเจอพี่ชายผมแล้ว"

พี่ชายเธอ

พี่ชายของอากายังคงจ่ออยู่กับสมุทสเก็ทซ์กับดินสอ

"มาสิครับ เดี่ยวผมช่วยพุง" อากายื่นแขนให้ไริยา "ค่อยๆ นะครับ
เห็นไหม ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้ว"

ไริยาพยักหน้า ปล่อยให้อากาพาเธอเดินออกไปจากห้อง ห้องที่ไม่เพียง
ซ่อนคิลิเนียมค่าสี่หมื่นบาทไว้ แต่ยังซ่อนเรื่องราวของเขาไว้ด้วย

บทที่ 2

เป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักเมืองนี้
อย่างที่บ้านแกบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักในเมืองนี้

"แล้วระหว่างเธอกับอากาศเมื่อคืนนี้ยังไงเธอ?" โรยากับเอรินตื่นขึ้นจนได้ในตอนเที่ยงของวันถัดมา และนั่นคือคำถามแรกที่ยื่นออกมาจากปากเอริน ดวงตาของเธอเป็นประกายอย่างมีเสน่ห์

"ก็ไม่มีไง" โรยาตอบกลับหัวเราะ "ทำไมถามแบบนี้"

"ก็แค่สงสัย เมื่อคืนเธอสองคนดูเข้ากันได้ดีนี่"

"เราแค่คุยกันเฉยๆ ไม่มีอะไรโรแมนติกทั้งนั้นแหละ"

"อ้ออ้อ" ถ้าเอริน 'อ้ออ้อ' ยาวแบบนี้ แสดงว่าเธอมีคำถามอื่นๆ ที่อยากจะถามมากกว่านี้แน่นอน

โรยาเลือกที่จะเมินเอรินแล้วเปิดเครื่องซงกาแพ เข้าน้ำขอสองแก้ว เป็นอย่างต่ำ

"รู้ไหม เรื่องรักๆ ใครๆ ก็เป็นเรื่องที่ดีได้นะ"

"ฮะ?" โรยามองเอรินงงๆ

"ฟังนะ เมื่อวันก่อนฉันเสิร์ช 'วิธีเอาตัวรอดจากสภาวะเขียนไม่ออก' ในกูเกิลมา ฉันรู้ๆ ฉันแค่สงสัยนะ ฉันรู้สึกแย่ที่เห็นเธอนั่งเครียดหน้าแล็บที่ออกแบบนั้น เลยคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่าง คือจ้ะ ฉันเจอบทความหนึ่งบอกว่านักเขียนหาแรงบันดาลใจจากรื่องราวความรักของตัวเองได้ ถ้านักเขียนตกหลุมรัก ซึ่ง

ก็คือถ้าเธอตกหลุมรัก เธอจะมีแรงบันดาลใจมากมายที่เอามาใส่ลงในงานเขียนได้ เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ถึงเป็นเรื่องที่ตีได้ใจ"

"แหมมม ปลื้มใจจัง เธอรักฉันขนาดนั้นเลยเหรอ" ไรยาพูด จู๊ปแก้มเอรินไปหนึ่งที

"นี่ ฉันรู้แล้ว!" จู๊ เอรินก็ร้องเสียงแหลมขึ้นมา

"อะไร"

"ฉันรู้แล้วว่า จะช่วยให้เธอกลับมาเขียนได้ยังไง มาหาคุณเดี๋ยวให้เธอกันดีกว่า! เธอจะได้มีความรักฉบับเราร้อนสไตล์นิวยอร์ก หลังจากนั้นฉันมั่นใจเลยว่า เธอจะกลับมาเขียนได้อีกแน่!" เอรินบอก ตาเป็นประกายอึกกรอบ

ให้ตายเถอะ เธอจริงเหรอ ไรยาหัวเราะ "อะไรเนี่ย...เธอบ้าไปแล้ว"

"ฉันจริงจังนะ! มาเริ่มกันเลย!" เอรินนั่งลงที่โต๊ะในครัว แก่งขาไปมาด้วยความตื่นเต้น "ไหนดูซิ อิม เริ่มจากลิสต์เพื่อนๆ ของฉันที่ยังโสดอยู่ละกัน อากา... เธอชอบเขาไหม หรือว่าเท่ดีดี ดาน่าเหรอ แต่เขาดูจริงจังไปหน่อยแฮะ เธออยากเดทกับคนอินโดนีเซียหรือคนอเมริกันอะ มาร์กก็ดีนะ เธอจำเขาได้ใช่ไหม คนที่เล่นเปียโนเมื่อคืนไง หรือว่าจอห์น ไม่ดีกว่า เขาน่าจะเป็นเกย์ หรืออีธาน คือเขาก็ไม่ได้โสดหรอกแต่ฉันไม่ชอบแฟนเขาเท่าไร เราจัดการเรื่องนั้นได้เสมอ!"

"นี่!" ไรยาร้อง กลั้นหัวเราะไม่ไหว เอรินเสียวสติไปแล้ว

"โอเค เอาใจดีไหม ฉันจะจัดมือสายสไตล์นิวยอร์กในอพาร์ทเมนต์ของเรา ในวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ เราจะ..."

"ที่รัก เธอจะแนะนำฉันให้หนุ่มสักคนแล้วคาดหวังให้เราตกหลุมรักกันง่ายๆ แบบนั้นไม่ได้หรอกนะ"

"อย่าคิดมากน่า มองว่าเป็นการค้นคว้าสิ นอนกับหนุ่มสักคนแล้วก็ได้ถึงอะไรสักอย่างมาเขียน ตุ่ม ต่อม แล้วก็หนีไปเหมือนในหนังสือลับใจ"

"ทานโทษนะ พอดีฉันไม่ใช่สายลับ และอีกอย่าง เราไม่ควรล้อเล่นกับหัวใจคนอื่นด้วย"

"ใครเขาพูดเรื่องหัวใจกัน ใช้แค่ร่างกายก็พอแล้ว"

"จะบ้าเหรอ!" ไรยาอุทานพร้อมหัวเราะ

"คิดไปคิดมา เธอเป็นคนอเมริกันดีกว่า หนูมินโด้ย ค่อนข้างอ่อนไหวง่าย พวกเขาไม่เข้าใจคอนเซ็ปต์ของความสัมพันธ์แค่ชั่วคราวหรอก" เอรินพูดต่อพลางปาดแยมลงบนขนมปังปิ้ง

"ว้าว โอเค หยุดเลย!" ไรยาพูด ยังคงหัวเราะอยู่

เอรินมองมือถือของเธอที่ส่งเสียงปิ๊บๆ แจ้งเตือนว่ามีข้อความใหม่ครู่ต่อมา เธอคลิกอีเมลล์แล้วอ่าน "อากาศที่มาขอเบอร์เธอแหละ ฉันควรให้ไหม"

"ได้สิ ให้ไปเลย"

"ฉันว่าเขาชอบเธอ" เอรินบอก ล้อไรยาอีกแล้ว "ทำไมฉันไม่แนะนำเธอสองคนให้รู้จักกันเร็วกว่านี้ล่ะ"

"อ่า จะยังงี้ก็ช่างเถอะ ฉันไปอาบน้ำดีกว่า" ไรยาพูดพลางลุกขึ้นยืน

"เธอจะออกไปไหน"

"ว่าจะไปเดินเล่นสักหน่อย อาจจะมีบังเอิญเจออะไรสักอย่างที่สร้างแรงบันดาลใจให้ฉันได้ ไม่รู้สิ"

ที่จริงแล้วไรยาจวนเสียนจะสิ้นหวังเต็มที เธอไม่รู้จะไปหาแรงบันดาลใจไยดี หรืออะไรก็ตามที่ทำให้เธอรูสึกอยากเขียนจากที่ไหน แต่เธอรูว่าการนั่งเฉยๆ ในอพาร์ทเมนต์ไม่ช่วยอะไรแน่ๆ

"ให้ตายเถอะ นักเขียนไม่มีวันหยุดพักผ่อนเลยสินะ ว่าแต่ข้อเท้าเป็นไงบ้าง"

"หายดีแล้ว ไม่เจ็บแล้วละ อยากไปด้วยกันไหม"

"ไม่ละ ขอบใจที่ชวน วันนี้ฉันจะนอนเอื่อยอยู่บ้าน เธอไม่อยากเห็นฉันออกไปเดินเล่นทั้งๆ ที่ยังเมาค้างหรอก"

เริ่มต้นเดือนมกราคมในแมนฮัตตันด้วยความอบอุ่นอันเบาบาง อุณหภูมิเพิ่มขึ้นเป็นเจ็ดองศา ลมไม่แรงเหมือนก่อนหน้านี้และมีแดดอ่อนๆ แม้จะยังมีหิมะตกอยู่ก็ตามที อากาศดีมาก เหมาะสำหรับการเดินเล่นเลย และในบ่ายวันนั้น

โรยาเลือกที่จะเดินตัดเข้าไปในเซ็นทรัลพาร์ก เธออยากจะนั่งลง คอยมองและสังเกตผู้คนทีลานสเก็ตน้ำแข็งโวลแมน บางครั้งไอดีเดียวสำหรับการเขียนก็เกิดขึ้นจากการกระทำต่างๆ อย่างการเฝ้าสังเกต

โรยาเดาว่าวันนี้ที่ลานสเก็ตน้ำแข็งคนไม่เยอะเพราะทุกคนคงนอนหลับอยู่บ้านเพื่อเติมพลังหลังจากฉลองวันสงท้ายปีเก่ากันอันสว่าง แต่กลายเป็นว่าคนเยอะพอสมควร หลายคนคงเสียชีวิตถ้าปล่อยให้วันที่อากาศดีแบบนี้ผ่านไปเฉยๆ

โรยาเลือกมานั่งตัวหนึ่งแล้วนั่งไขว่ห้างลงบนนั้น เลือ่ไอดีติดกระดุมเรียบร้อย มือขวาถือแก้วลาเต้ร้อนของสตาร์บัคส์ที่เธอจะค่อยๆ จิบระหว่างชิมชัชบรยากาศรอบตัว นักเขียนคือหนึ่งในอาชีพที่เปล่าเปลี่ยวที่สุดในโลก ในยามที่เขียนเรื่องราวต่างๆ เวลาเขียนจะมีเพียงนักเขียนกับหน้ากระดาษหรือไม่ก็เครื่องพิมพ์ดีดหรือแล็ปท็อปเท่านั้น ความสัมพันธ์แบบนี้ไม่มีช่องว่างให้บุคคลที่สาม ไม่ว่าจะป็นตอนเสาะหาแรงบันดาลใจหรือตอนที่อยู่ท่ามกลางผู้คน โรยาจะทำตัวเป็นคนนอก เป็นเพียงผู้สังเกตที่แยกตัวเองออกจากผู้คนด้วยการสร้างฟองอากาศล่องหนคลุมตัวเองเอาไว้ ถ้าผ้าคลุมล่องหนมีจริง โรยาจะเป็นคนแรกที่ไปต่อคิวซื้อแน่นอน ไม่ต่างจากที่คนไปต่อคิวซื้อเสื้อผ้าวราคาเยอมาจากดีไซเนอร์ชื่อดังในสมัยก่อนอย่างคอลเล็กชั่นบัลแมงของเฮชแอนด์เอ็ม มันป็นสิ่งที่เธอต้องการมากที่สุดแล้ว เครื่องมือที่จะช่วยให้เธอสังเกตสิ่งต่างๆ ได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็นและแอบฟังได้โดยที่ไม่มีใครรู้ตัว

การสังเกตของเธอมืออยู่สองวิธี วิธีแรกคือเปิดหูเปิดตาให้กว้างที่สุดเท่าที่จะทำได้ ให้สองประสาทสัมผัสนี้ตื่นตัวเพื่อเก็บเกี่ยวเรื่องราวจากผู้คนรอบตัว อย่างบทสนทนาของคู่ที่นั่งอยู่ข้างๆ หรือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นตรงหน้า วิธีที่สองซึ่งเป็นวิธีที่เธอกำลังใช้อยู่คือหยิบไอพอดออกมาจากกระเป๋าเสื้อใส่หูฟัง และกดเล่นเพลง พลางกวาดสายตามองหาเรื่องราวจากสีหน้าของผู้คนตรงหน้าและรอบๆ ตัวเธอ ระหว่างที่มีดนตรีเป็นซาวนด์แทร็กเปิดคลอ โรยาจะแต่งเรื่องราวขึ้นในใจ เรื่องราวที่มีแต่เธอเท่านั้นที่รู้ เรื่องราวที่เธอจะเก็บซ่อน

รักษาไว้อย่างหวงแหนราวกับเป็นความลับ จนกระทั่งนักอ่านของเธอมีโอกาสได้อ่านในอีกไม่กี่เดือนหรือไม่กี่ปีต่อมา

อันเดรอา โบเชลลีกับคริส บอดตีซซ์บกล้อมเธอด้วยเพลงเวเนโตพอลอินเลิฟ ไม่มีอะไรจะเหมาะๆกับเมืองอย่างนิวยอร์กไปกว่าเพลงแจ๊ซ บลูส์ และคลาสสิกอีกแล้ว ดนตรีบรรเลงขึ้นเป็นสัญญาณให้เธอเริ่มสังเกตสิ่งที่อยู่รอบตัว ดวงตาของเธอไปสบเข้ากับคุณแม่ที่กำลังเล่นสเก็ตกับลูกสาวสองคนที่ไถวนไปมาอย่างสนุกสนาน คุณพ่อที่กำลังสอนลูกชายเล่นสเก็ตอย่างค่อยเป็นค่อยไป ดูจากสีหน้าแล้ว โรยาพอจะเดาบทสนทนาระหว่างคุณพ่อกับลูกชายได้เลย 'เร็วเข้า! ใจหนู ทำได้น่า นั่นแหละ มาเร็ว พ่อจับอยู่'

แล้วสายตาเธอก็เลื่อนไปเห็นคูรักรูหนึ่งจับมือกันไถสเก็ต พวกเขาหัวเราะร่าและจับกันเป็นครั้งคราว ว่ากันว่าปารีสคือเมืองแห่งความรัก แต่สำหรับโรยา นิวยอร์กเหมาะกับฉายนั้นมากกว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักเมืองนี้ อย่างที่มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักในเมืองนี้

ไอ้ นี่ไงล่ะ! ประโยคเปิดเรื่อง! โรยาบอกตัวเอง ตาเป็นประกาย เธอหยิบสมุดโน้ตเล็กๆ กับปากกาออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ตแล้วเริ่มจด

ว่ากันว่าปารีสคือเมืองแห่งความรัก แต่สำหรับฉัน นิวยอร์กเหมาะกับฉายนั้นมากกว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักเมืองนี้ อย่างที่มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักในเมืองนี้

เยี่ยม ผ่านไปสองเดือน ในที่สุดก็ได้ประโยคแรก! โรยาปลื้มปีติจนแทบจะกระโดดไปมาด้วยความเบิกบานใจ ถ้าเธอไม่ได้อยู่ในที่สาธารณะ เธอคงทำไปแล้วจริงๆ แต่ถ้ามีใครมองเธออยู่ พวกเขาจะรู้สึกได้เลยว่าอารมณ์ของเธอเปลี่ยยนไป เธอยึดตัวขึ้นและเคาะปากกาลงบนสมุด ตื่นเต้นที่จะหาไอเดียเพิ่ม คิดสิ โรยา คิดคูรักรูที่เธอแอบมองเมื่อครูไปยืนพักที่ขอบลานแล้ว ยังคงคุยกันอย่างเพลิดเพลีนด้วยสีหน้าเปี่ยมล้นไปด้วยความรัก ส่วนคุณพ่อกำลังปลอบลูกชายที่ร้องไห้

เพราะลื่นลื่น เสียงหัวเราะและบทสนทนาลื่นไปกับผู้คน ขณะที่เธอเลื่อนสายตาไปรอบๆ เช่นที่ภัตตาคาร เธอก็เห็นเขา เสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำเงินเข้ม กางเกงยีนรอมเท่าผ้าใบสีน้ำตาล และถุงเท้าสีเขียวคู่เดิมที่โรยาเคยเห็นตอนเขานั่งไขว่ห้างเมื่อคืน เจ้าถุงเท้าสีเขียวอันคุ้นหน้าคุ้นตา วันนี้ชายหนุ่มสวมหมวกบินนี่สีเทาเข้มคลุมผมไว้ด้วย เขานั่งบนม้านั่งคล้ายๆ กับตัวที่โรยานั่งอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามของลานสเก็ต ในมือถือสมุดสเก็ตซ์กับดินสอ

พี่ชายไร้ชื่อของอากาศ

บางสิ่งบางอย่างโน้มน้าวให้โรยาเก็บไอพอดกับสมุดใส่กระเป๋าแล้วเดินตรงไปทางนั้น แต่เธอก็ลังเล เธอไม่อยากจะรบกวนการปลีกวิเวกของเขากีกรอบหลังจากบังเอิญเข้าไปในห้องนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาตเมื่อคืน

แต่โรยาห้ามอาการอยากจ้องอยากเห็นของตัวเองไม่ให้ไหว เธอยังไม่กล้าพอที่จะเข้าไปหาเขา แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแอบสังเกตรูปร่างและสีหน้ามุ่งมั่นของเขา ขณะวาดรูปลงบนสมุดสเก็ตซ์ ชายหนุ่มที่โรยารู้แค่ว่าเป็นพี่ชายของอากาศ ดูเหมือนจะจมอยู่ในโลกของตัวเองอย่างที่โรยาเป็นเวลาเธอแต่งนิยาย เขาถือสมุดสเก็ตซ์ไว้ในมือขวาขณะขีดเขียนดินสอลงไปบนหน้ากระดาษด้วยมือซ้าย เบนความสนใจไปยังโลกภายนอกบ้างเป็นครั้งคราวเพื่อมองวิวรอบตัว

ขณะที่เขาเคลื่อนสายตาไปรอบๆ ตาเขาก็สบเข้ากับโรยา ทำเอาเธอผงะ พลันรู้สึกอายนี่โดนจับได้ว่าแอบมองเขาจากที่ไกลๆ โรยารีบกลับมามองใจสมุดในมือและทำเป็นจตอะไรสักอย่าง รู้สึกได้ว่าหน้าตัวเองแดงด้วยความกระตือรือร้น โรยาไม่กล้าแม้แต่จะมองไปที่ลานสเก็ตตรงหน้าแล้วด้วยซ้ำ กลัวว่าจะอดมองไปที่เขาและสบตากันอีกกรอบไม่ได้ แล้วจู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียงฝีเท้าขยับเข้ามาใกล้

"ไงครับ" ร่างนั้นเอ่ยทัก เขายืนห่างออกไปไม่ถึงสามฟุต

โรยาเงยหน้าขึ้นช้าๆ พี่ชายไร้ชื่อของอากาศยืนอยู่ตรงนั้น จ้องมองมาที่เธอ "ไอ้ สวัสดิ์ดีอะ" เธอเอ่ยทักการมาถึงอย่างกะทันหันของเขาด้วยความประหลาด "มาคนเดียวหรือครับ"

โรยาพยักหน้า

"ผมนั่งด้วยได้ไหม"

โรยาพยักหน้า พยายามทำใจรั่มๆ ชายหนุ่มนั่งลงบนม้านั่งตัวเดียวกัน ห่างไปสองฟุต เขาเปิดสมุดสเก็ตช์ หยิบดินสอออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ต และดำดิ่งลงสู่โลกของตัวเองอีกครั้งโดยไม่มองหน้าเธอหรือพูดอะไรออกมาอีก

โรยาพยายามทำให้ตัวเองยุ่งด้วยการโฟกัสไปที่ผู้คนรอบๆ ลานสเก็ตที่ต่างก็มีสไตล์และรสนิยมเป็นของตัวเอง แต่เธอกลับอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองสมุดสเก็ตช์ของเขา เส้นขอบฟ้าจรดตึกเมืองแมนฮัตตันเหนือทั้งคู่ถูกย้ายมาอยู่ในสมุดสเก็ตช์ของเขาอย่างสวยงาม นี่คือเหตุผลว่าทำไมเขาถึงบอกกันว่า ลานสเก็ตน้ำแข็งโวลแมนมีหนึ่งในวิวที่มีเสน่ห์ที่สุดแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก

"ว้าว คุณวาดเก่งมากเลย!" โรยาพูดออกไปโดยอัตโนมัติ

มันมันแค่ภาพร่างด้วยดินสอ แต่เขาก็บรรยายละเอียดได้อย่างประณีตงดงาม ทั้งโรงแรมเซอร์รีเนเธอร์แลนด์ อาคารเจเนอรัลมอเตอร์ส์ อาคารสควิบบ์ อาคารซีแกรม อาคารโซนี่ (ที่เคยเป็นอาคารเอทีแอนด์ที) ทรมัปทาวเวอร์ โรงแรมพลาซ่า และอาคารโซโลว์

เขาเหลือบมองเธอและยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะวาดต่อ "ขอบคุณครับ คุณชื่อโรยาใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ"

"ริเวอร์**"

"คะ?" โรยามองไม่เห็นแม่น้ำแถวๆ นี้เลย จะมีก็แต่ทะเลสาบ

"ผมชื่อริเวอร์"

เป็นชื่อที่เฒ่าที่สุดเท่าที่เธอเคยได้ยินมาเลย แถมเขายังเป็นผู้ชายที่นิ่งขรึมที่สุดที่เธอเคยเจอ ถ้าเอาตามความหมายตรงตัวก็เย็นชา

ชาวอินโดนีเซียทุกคนที่อาศัยอยู่ต่างประเทศมักจะมีสัญชาตญาณความเป็นญาติมิตรสนิทสนมเวลาเจอคนชาติเดียวกัน แม้จะแค่บังเอิญได้ยินคำพูด

* สกกดว่า 'River' ที่แปลว่าแม่น้ำ

ภาษาอินโดนีเซียลอยมาในร้านขายของ บนรถบัส บนรถไฟ หรือตามท้องถนนก็ตาม แต่ริเวอร์ไม่เป็นแบบนี้ เขาไม่ต่อบทสนทนากับใคร ไม่แบ่งปันความอบอุ่นอย่างที่คนอื่นทำ ไม่ถามด้วยว่าไรมายมาจากไหน ไม่ถามอะไรทั้งนั้น เมื่อคืนก็ไม่ ปายนี่ก็ไม่ เขามีแค่ความเงียบ การหมกมุ่นกับภาพวาด และเหมือนจะขังตัวเองอยู่ในความสันโดษแม้เขาจะเป็นคนเดินมาหาไรยาที่มานั่งตรงนี้ก็ตาม

ตอนนี้ไรมายพยายามง่วนอยู่กับสมุดและปากกาของตัวเอง เหม่อมองทิวทัศน์ เสาหาประกายของแรงบันดาลใจ แต่เธอเขียนออกมาไม่ได้เลย แม้แต่คำเดียว ทำได้แค่ขยับปากกาไปมาด้วยความกระสับกระส่าย

ลิบนาที่ต่อมาริเวอร์ก็วาดรูปเสร็จ เขาวางสมุดสเก็ตซ์ลงบนตัก ระหว่างที่นั่งอยู่อย่างนั้น เขาก็ยิ้มเอินๆ ของตัวเอง นี่คือแมนฮัตตันในเดือนมกราคม แต่เขาไม่สวมถุงมือ

"ข้อเท้าคุณเป็นยังไงบ้าง" เขาถามขึ้นมา

"หายดีแล้วค่ะ"

"ผมจะไปหากาแฟร้อนดื่มสักหน่อย อยากไปด้วยกันไหมครับ"

ก่อนจะทันได้คิดอะไร ไรมาก็พยักหน้าด้วยความประหลาดใจ และนั่นเป็นบทสนทนาเดียวระหว่างทั้งสองขณะเดินตัดเซ็นทรัลพาร์กไปยังถนน 59 ฟันตวันตัก ริเวอร์เป็นคนตัวสูง และถึงจะไม่ได้เดินเร็ว แต่เขาก็ก้าวขายาวมากจนไรมายต้องคอยตามให้ทัน

ริเวอร์เลือกร้านกาแฟเล็กๆ ที่जूได้แค่สี่สิบคน ทุกโต๊ะถูกจับจองไปหมดแล้ว เว้นแต่โต๊ะข้างหน้าต่างที่มีเก้าอี้สูงเหมือนไนบาร์

"นั่งตรงนั้นได้ไหมครับ" ริเวอร์ถาม น้ำเสียงของเขาสุภาพ แพบจะเป็นทางการเลยด้วยซ้ำ

"ค่ะ ได้เลย"

"คุณอยากดื่มอะไร"

ไรมายมองเมนูบนกระดานดำหลังแคชเชียร์ที่เขียนด้วยชอล์กสีขาว

อเมริกาโน เอสเพรสโซ มัคคิอาโต คาปูชิโน ลาเต้ และช็อกโกแลตร้อน

"ช็อกโกแลตร้อนก็ได้ค่ะ"

ริเวอร์พักหน้าก่อนตรงไปยังแคชเชียร์ ขณะที่ไวยาถอดเสื้อโค้ทวางไว้บนตัก แล้วเธอก็ตกลมูมรักร้านนี้ทันที มันเป็นร้านเล็กๆ แต่ให้บริการภาคต่อคนหลายและอบอุ่น ไม่มีเพลงเปิดคลอ มีแต่เสียงคนพูดคุยกัน เสียงหึ่งๆ จากเครื่องทำกาแฟ และกลิ่นหอมของกาแฟที่โชยฟุ้งในอากาศ แต่ส่วนที่ไวยาชอบที่สุดคือหน้าต่างที่มองออกไปเห็นถนน กรอบหน้าต่างโอบล้อมผู้คนและรถราที่ผ่านไปมา ในตอนนั้นเองไวยาก็นึกภาพออกกว่าเธอสามารถนั่งอยู่ที่นี้ได้เป็นชั่วโมงๆ สั่งกาแฟหลายแก้ว ขณะเฝ้ามองชีวิตที่ดำเนินไปตรงหน้า โดยมีสมุดโน้ตกับปากกา หรือแม้กระทั่งแล็ปท็อปไว้พร้อมที่จะแปรเปลี่ยนทุกสิ่งให้กลายเป็นนิรันดร์ในเรื่องราวที่ถูกเขียนออกมา ที่แห่งนี้ทำให้เธออยากย้อนกลับมาอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น

"นี่ครับ" ริเวอร์กลับมาพร้อมแก้วสองใบ แก้วหนึ่งเป็นช็อกโกแลตร้อนของไวยา ส่วนของเขาคืออเมริกาโน เขาสาวเท้ากลับไปยังแคชเชียร์แล้วกลับมาพร้อมจานสองใบ รอบนี้เป็นเมนูเดียวกัน แซนดวิชทูหน้าสองชั้น "ผมคิดว่าคุณน่าจะหิวหลังจากนั่งหนาวอยู่ข้างนอกตั้งนาน"

"โอ้ ขอบคุณค่ะ" ไวยาพูดยิ้มๆ "ฉันติดคุณเท่าไรหรืคะ"

"ไม่เป็นไรครับ" ริเวอร์กล่าว เขานั่งลงข้างเธอแล้วจัดการแซนดวิชทันที

"คุณคือไวยา ริสจาดไซ้ใหม่คะ" ชาวอินโดนีเซียสองคนเข้ามาทักไวยาด้วยรอยยิ้มตื่นเต้น ไวยาหันไปทางพวกเขาแล้วพยักหน้า

"ตายจริง ดีใจจังค่ะที่ได้เจอ! เราชอบนิยายของคุณมากๆ เลย!"

"ใช่แล้ว! เราอ่านนิยายของคุณมาตั้งแต่สมัยอยู่มหาาลัย ติดงอมแงมเลยค่ะ"

"รู้อะไรไหม เราทำงานและอาศัยอยู่ที่นี้มาสี่ปีแล้ว และทุกครั้งที่หนังสือคุณออก เราจะขอให้คนที่บ้านส่งมาให้จากอินโดนีเซียตลอดเลย"

ไวยายิ้มขณะมองนักอ่านพูดถึงผลงานของเธอด้วยความกระตือรือร้น

เธอเจอแบบนี้มาบ่อยแล้วเวลาได้พบนักอ่านของตัวเอง และไม่ว่าจะเจอกัน โดยบังเอิญ เจอที่งานมีตแอนด์กรีต งานเปิดตัวหนังสือ หรืองานอื่นๆ มันก็ทำให้ หัวใจของเธออบอุ่นเสมอ

"ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะเจอคุณที่นี่ ที่ที่ไกลจากบ้านขนาดนี้ จะเป็นอะไร ไหมคะถ้าจะขอถ่ายรูปด้วย"

"ได้สิคะ"

นักอ่านทั้งสองกำลังผลัดกันถ่ายรูปกับโรยาตอนที่ริเวอร์เสนอตัวเข้ามาช่วย "ให้ผมถ่ายให้ทั้งสามคนไหม"

"ดีเลยคะ!" สองสาวพูดอย่างตื่นเต้นจนโรยาเกือบหลุดขาออกมา หนึ่งในสองคนนั้นยื่นมือถือให้ริเวอร์ เขาถ่ายรูปให้พวกเธอหลายชุดด้วย สีหน้านิ่งเฉย ก่อนจะคืนมือถือแล้วกลับไปนั่งหันหลังอยู่ที่เดิม

"ขอบคุณคะคุณแฟนของโรยา" หนึ่งในสองสาวพูดแซวๆ

"ไม่ใช่แฟนคะ เขาเป็นเพื่อนฉัน" โรยารีบแก้การคาดเดาของพวกเธอ แตริเวอร์เพียงแค่มองแซนดรีชต่อเงียบๆ

เพื่อนหรือ พวกเขาเพิ่งเจอกันเมื่อคืนเอง

"คุณมานิวอร์กันานแคไหนดแล้วคะ มาเที่ยวพักผ่อนหรือ"

"ใช่คะ ฉันมาพักผ่อน ยังไม่แน่ใจเลยว่าจะอยู่นานแคไหน"

"อ้าว ถ้ามีโอกาสเจอกันอีก เราขอฉายเซ็นคุณได้ไหมคะ ฉันจะพกหนังสือของคุณไปด้วยทุกที่เลย เราอาจบังเอิญเจอกันอีกรอบก็ได้"

โรยาพยักหน้าอย่างเป็นมิตร

"คุณจะไปปล่อยเรื่องใหม่ออกมาเมื่อไหร่หรือคะ เรารอมาสองปีแล้วนะ! เราไม่อ่านหนังสืออินโดซ์ ของคนอื่นเลยนอกจากของคุณ เรารอกันร้อนใจ มากเลย"

คำถามแบบนี้ทำเอาโรยารู้สึกเหมือนถูกตบหน้าเพราะเธอไม่ได้เขียนอะไรเลยมาสองปีแล้ว แต่เพราะเจอคำถามนี้บ่อย เธอเลยมีคำตอบเตรียมไว้ "แหม ขอขอบคุณนะคะ ไม่มีอะไรจะทำให้หัวใจฉันอบอุ่นไปกว่าการได้ยินว่า"

พวกคุณตั้งตารออ่านนิยายเรื่องต่อไปของฉันอีกแล้วล่ะค่ะ หวังว่าคุณจะไม่ว่าอะไรนะค่ะถ้าต้องรออีกสักหน่อย ฉันกำลังเขียนเรื่องใหม่อยู่ค่ะ"

นักอ่านทั้งสองหัวเราะด้วยความสุขใจ "เย! เรารออ่านแน่นอนค่ะ"

พวกเธอคุยกันต่ออีกสองสามนาทีก่อนสองสาวจะออกไปจากร้านกาแฟ พวกเธอโบกมือบ๊ายบายให้โรยาขณะก้าวเดิน

"คุณเป็นนักเขียน?" ริเวอร์ถามตอนโรยาจับช็อกโกแลตร้อน เธอพยักหน้า

"ดูเหมือนคุณจะเป็นนักเขียนที่ประสบความสำเร็จนะ ดูจากที่นักอ่านตื่นตื่นขนาดนั้น"

คราวนี้โรยาก็ยิ้มเอื่อยๆ นึกได้ว่าไม่ได้เขียนอะไรมาสองปีแล้ว เธอตัดสินใจตอบเขาไปแบบกลางๆ "ไม่ขนาดนั้นหรอกค่ะ"

ริเวอร์ไม่พูดอะไร เขาตั้งหน้าตั้งตากินแซนด์วิชให้หมด

"คุณวาดรูปมานานหรือยังค่ะ" โรยาถามเพื่อทำลายความเงียบ

ริเวอร์พยักหน้า "ตั้งแต่เด็กแล้วครับ"

"มิน่า รูปของคุณถึงสวยขนาดนั้น" โรยาพูดออกไปโดยอัตโนมัติ ชมเขาอีกรอบ ในหนังสือเรื่อง 'เอาต์ไลเออร์ส' ของมัลคอล์ม แกลดเวลล์ เขาเขียนไว้ว่ากุญแจสำคัญสู่ความสำเร็จในสายงานหนึ่งๆ คือการหมั่นฝึกฝนขั้นต่ำหนึ่งหมื่นชั่วโมง นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ริเวอร์มีความสามารถทางศิลปะมากขนาดนี้ โรยาลองนึกจากการคาดเดาของตัวเองว่าเขาคงฝึกวาดรูปมาหลายพันชั่วโมงตั้งแต่ยังเด็ก หรือไม่ก็อาจเป็นพรสวรรค์ หรือทั้งสองอย่าง

ริเวอร์ตอบกลับคำชมของเธอด้วยรอยยิ้มที่ผุดขึ้นมาเพียงชั่วครู่ "ขอบคุณครับ"

"คุณเป็นนักวาดภาพประกอบหรือเปล่าค่ะ"

ริเวอร์ส่ายหน้า "ผมเป็นสถาปนิก"

"ว้าว เยี่ยมเลย คุณทำงานที่นี่หรือคะ"

"ที่จัการ์ตาครับ"

"คุณมาเที่ยวช่วงวันหยุดหรือคะ"

"ประมาณนั้น"

"เพราะงั้นคุณเลยชอบวาดรูปอาคารสินะคะ"

ริเวอร์พยักหน้า

"คุณออกมาสำรวจเมืองทุกวันเลยหรือเปล่า"

โรยารู้สึกได้ว่าตัวเองกำลังชักไ้เซ้เขา แต่ริเวอร์ก็ยอมตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉยที่โรยอ่านไม่ออก รอบนี้ริเวอร์พยักหน้าเป็นคำตอบ

"คุณจะกลับอินโดนีเซียเมื่อไหร่คะ"

"ผมก็ไม่รู้"

โรยาแปลกใจกับคำตอบของเขา ในที่สุดพวกเขาก็มีบางสิ่งที่เหมือนกัน ทั้งคู่มา 'พักผ่อน' ในเมืองนี้โดยที่ยังไม่แน่ใจว่าจะกลับบ้านเมื่อไหร่ เธอสงสัยว่าอะไรคือเหตุผลที่ริเวอร์มา 'พักผ่อน' ที่นี่ ทุกคนล้วนมีเหตุผลในการเดินทาง โดยเฉพาะเมื่อเราไม่รู้ว่าจะกลับตอนไหน หรือจะกลับไหม

ริเวอร์มองแก้วและจานของโรยาที่ว่างเปล่าเหมือนของตัวเอง "ไปกันเลยไหมครับ" เขาพูดอย่างสุภาพพลางลุกจากเก้าอี้ โรยสวมเสื้อโค้ตแล้วเดินตามเขาไปที่ประตู

"ผมขอตัวกลับบ้านก่อน ดีใจที่ได้เจอคุณวันนี้ะครับ" ริเวอร์กล่าวลา แล้วรีบหันกายไปจากเธอ

"ริเวอร์"

เขามองเธอ

"พรุ่งนี้คุณจะออกมาสำรวจเมืองอีกไหมคะ ออกมาวาดรูปนะ"

ริเวอร์พยักหน้า

"ฉันก็ออกมาสำรวจเมืองทุกวันเหมือนกัน มันเป็นวิวิหาแรงบันดาลใจมาแต่งนิยายนะคะ ปกติฉันจะออกมาคนเดียว" โรยามองเขา รู้สึกถึงสิ่งที่พูดสิ่งที่อยากบอกออกไป แต่ริเวอร์มองเธออยู่แล้ว รอให้เธอพูดต่อ "พรุ่งนี้... คุณอยากสำรวจเมืองด้วยกันไหม"

บทที่ 3

แล้วพวกเขา ก็เดินไปด้วยกันในฐานะคนแปลกหน้า

จิตใจของมนุษย์มักจะชอบฉายภาพฉากเดิมๆ ในอดีตซ้ำไปซ้ำมา จินตนาการถึงเหตุการณ์สมมติที่ต่างกันไป เป็นเหตุการณ์สมมติที่เกิดจากคำว่า 'ถ้าหาก' อันตามมาด้วยผลลัพธ์หลากหลายรูปแบบ ในทางจิตวิทยา สิ่งนี้เรียกว่า 'การคิดสวนทางกับความเป็นจริง' เราจะนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วครุ่นคิดว่า จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราทำในสิ่งที่ต่างออกไป และพยายามจินตนาการว่าผลจะออกมาเป็นแบบไหน

จิตใจของเราจะเกิดความคิดเช่นนี้ขึ้นในยามที่เรารอดจากอุบัติเหตุ นับไม่ถ้วนไปได้อย่างหวุดหวิด เพียงเพราะดันไปเลือกใช้เส้นทางที่ต่างจากเดิม หรือตอนที่เราพลาดการเลื่อนตำแหน่งเพราะทำพลาดไปครั้งหนึ่งตอน พิธีแต่งงาน เราจะคิดว่าตอนนี้เราจะเป็นยังไงถ้าตอนนั้นเตรียมตัวดีกว่านี้ หรือเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างการบังเอิญเจอเพื่อนเก่าเพราะพวกคุณทั้งสองคน ตัดสินใจไปร้านเดียวกันในเวลาเดียวกัน

ในบางกรณี การคิดสวนทางกับความเป็นจริงก็ทำให้เราเข้าใจความหมาย ของชีวิตและรู้สึกซาบซึ้งกับมัน โดยเฉพาะหลังจากที่เรารอดจากโศกนาฏกรรม มาได้ ในกรณีอื่นๆ การคิดสวนทางกับความเป็นจริงคือประสบการณ์การเรียนรู้ โดยธรรมชาติที่สอนให้เราไม่ทำพลาดซ้ำสอง

ในขณะที่คนอื่นใช้การคิดสวนทางกับความเป็นจริงเป็นหนทางในการยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตด้วยหัวใจที่เปิดกว้าง บรรดานักเขียนมักใช้กระบวนการนี้เป็นเครื่องมือในการ 'สร้าง' อนาคตขึ้นมา อย่างน้อยก็ในต้นฉบับล่ะนะ นักเขียนจะใช้การคิดสวนทางกับความเป็นจริงที่ว่านี่ตลอดเวลา ตลอดเวลาจริงๆ การคิดสวนทางกับความเป็นจริงอาจเป็นแค่นิสัยความเคยชินสำหรับคนส่วนใหญ่ แต่มันเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับนักเขียน

นั่นคือสิ่งที่ไรยากำลังทอระหว่างกลับแพนเค้กในกระทะสำหรับมือเช้าของวันนี้ แต่หัวข้อของการคิดสวนทางกับความเป็นจริงของเธอไม่ใช่ตัวละครหรือพล็อตสำหรับต้นฉบับที่กำลังแต่ง ถ้าคุณเรียกข้อความประโยคเดียวว่าต้นฉบับได้ละก็นะ หัวข้อนั้นคือเธอกับริเวอร์ ถ้าหากเธอไม่ได้เข้าไปในห้องมืดๆ ห้องนั้นถ้าเมื่อวานตอนบ่ายเธอไม่ได้ไปที่เซ็นทรัลพาร์ก ถ้าหากริเวอร์ไม่เข้ามาหาเธอ ตอนต่างคนต่างเห็นอีกฝ่าย แล้วถ้าหากริเวอร์ปฏิเสธคำขอของเธอละ

ความหลงใหลคือสิ่งที่ทำให้นักเขียนเดินหน้าต่อไปได้ นักเขียนจะแต่งเรื่องราวออกมาได้ก็ต่อเมื่อพวกเขาหลงใหลในบางสิ่งบางอย่างที่จะกลายเป็นแก่นสำคัญของเรื่องราวนั้นๆ และนั่นคือสิ่งที่ไรยารู้สึกตอนเจอริเวอร์ เธอหลงใหลเขา ไม่ใช่เพราะเธอถูกลักษณะนิสัยของเขาสะกดหรือเพราะเหตุผลใดๆ ใดๆ เธอแค่สนใจใคร่รู้ในตัวเขามากๆ เลยต่างหาก ไรยารู้สึกว่าเขาเป็นคนที่มีความน่าสนใจซ่อนอยู่ข้างใน

'ผมจะไปรับคุณพรุ่งนี้ตอนเก้าโมง' ริเวอร์ตอบเธอแบบนั้นตอนบ่ายเมื่อวาน หลังจากมองไรยาอยู่ห้าวินาทีด้วยสีหน้าที่ยากจะหยั่งถึงเหมือนเคย

'แป็บหนึ่งนะคะ เดี่ยวฉันจตที่อยู่ให้' ไรยาบอก หยิบสมุดโน้ตเล่มเล็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อโค้ต

'ไม่เป็นไรครับ คุณอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ของเอรินใช่ไหม เพื่อนของอากาศ? ผมรู้ว่าอยู่ที่ไหน'

ก่อนไรยาจะทันได้ตอบอะไร ริเวอร์ก็หันหลังเดินจากไปแล้ว ไรยามองเขาด้วยความงุนงง จนท้ายที่สุดก็ตัดสินใจเรียกแท็กซี่กลับบ้าน

ในตอนนี้ ขณะที่ไรรยาเทน้ำเชื่อมเมเปิลลงบนแพนเค้กที่จัดลงจาน เธอก็มองนาฬิกา อีกสิบห้านาทีจะเก้าโมงแล้ว แต่เขาเป็นคนตรงเวลา อีกแป๊บเดียวเขาคงมาถึง

"อรุณสวัสดิ์" เอรินบอกตอนเดินเข้ามาในครัว มือขยี้ตาคลายความง่วงงุน เธอแปลกใจที่เห็นไรรยาแต่งตัวเรียบร้อยในเสื้อสเวดเตอร์กับกางเกงยีน "แต่งตัวแล้วเหรอ จะไปไหนอะ"

"ไปเดินเล่นนะสิที่รัก ถ้าแรงบันดาลใจเพิ่มสักหน่อย" ไรรยาพูด พยายามทำน้ำเสียงให้ปกติที่สุดเท่าที่จะทำได้ "ไม่รู้ทำไมเธอถึงยังไม่อยากบอกเอรินว่าจะไปเจอใคร"

"ว้าว! สปิริตแรงกล้ามาก"

"ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าจะวันนี้จะไปได้สวย รู้สึกว่าวันนี้จะได้เจอแรงบันดาลใจแน่ๆ" ไรรยากล่าว เธอดูเวลาอีกรอบ จะเก้าโมงแล้ว

"ว้าว ในที่สุด! ดีใจด้วยนะ!" เอรินพูด ตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด "เออนี่อากาศได้ติดต่อเธอมาบ้างไหม"

"ติดต่อมาแล้ว เมื่อวานนะ เขาถามว่าขอเท้าฉันตีขึ้นหรือยัง"

"ที่จริงเขาชวนเราไปกินข้าวกลางวันด้วยนะ เธอจะมาใช่ไหม"

"อืม ไม่น่าจะ ฉันน่าจะอูทิศวันนี้ทั้งวันให้กับการค้นคว้านะ" ไรรยาตอบด้วยสีหน้าลึกลับ

"ตอนสักประมาณบ่ายโมงตรงก็ยังไม่เสร็จเหรอ หรือบ่ายสอง มื้อกลางวันตอนสายไง"

"ฉันยังไม่รู้เลยที่รัก สัญญาไม่ได้จริงๆ ถ้าได้ไอเดียใหม่ขึ้นมา ฉันก็อยากจะเขียนมันลงไปที่นั่นที ต้องรีบกินตอนที่ยังร้อน จะให้ขาดตอนไม่ได้"

อยากรู้ความลับของนักเขียนใหม่ การพูดถึงงานเขียนหรืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนถือเป็นข้ออ้างชั้นเยี่ยมในการเลี่ยงนัดที่ไม่ได้ยากไป ปกติคนชวนจะไม่ถามอะไรต่อด้วยซ้ำเพราะพวกเขาไม่เข้าใจกระบวนการสร้างสรรค์แนวนี้

"จิ้งก็ได้อ้อ เตี้ยวบอากากาให้"

เห็นใหม่ละ

หลังโรยาก็กินอาหารเช้าเสร็จ เธอก็เห็นว่าเลยเก้าโมงมาสองนาทึแล้ว ตอนหยิบกระเป๋า เธอมองออกไปนอกหน้าต่างห้องนอนที่ติดกับถนน ก่อนจะเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งยืนอยู่ใต้ต้นไม้ตรงข้ามอพาร์ทเมนต์ในเสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำตาลเข้มกับหมวกกันหนาวสีเทา เขากำลังสูบบุหรี่ที่คิบไว้ระหว่างนิ้วมือข้างขวา ส่วนมือซ้ายถือสมุดสเก็ตช์ ถึงจะอยู่สูงขึ้นมาหลายชั้น โรยาก็รู้ว่าเขาคือริเวอร์ และนั่นทำให้เธอยิ้ม

"ริน ฉันไปก่อนนะ!" โรยาบอกรีบเดินออกจากอพาร์ทเมนต์แล้วตรงไปยังลิฟต์ พอลงไปถึงชั้นจี เธอก็เจอริเวอร์

"หวัดดีคะ"

"ใจครับ โทษที ผมว่าจะกตกริ่งแต่อยากสูบบุหรี่ให้เสร็จก่อน" ริเวอร์สูดควันเข้าปากเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะมีมวนบุหรี่ลงบนขอบถังขยะแล้วโยนมันเข้าไปข้างใน

"ไม่เป็นไรคะ ฉันเห็นคุณจากหน้าต่างห้องเลยรีบลงมา วันนี้เราจะไปไหนดีคะ"

"คุณอยากไปไหนละ"

"ฉันขอติดไปด้วยเฉยๆ เพราะงั้นฉันจะไปอยู่ที่ที่คุณอยากไปคะ แล้วแต่คุณเลย"

ริเวอร์พยักหน้าแล้วชี้ไปทางทิศใต้ "ทางนี้ครับ" โรยาก้าวตามเขาไปตามทางเดินจนถึงรถไฟใต้ดิน ทั้งสองนั่งรถไฟสายเอ็นไปยังสถานีตรงถนนที่ 23 พวกเขาไม่ได้คุยอะไรกันเลย เพราะริเวอร์เป็นคนเงิบๆ หรือไม่รู้อะไรจะพูดอะไร โรยาก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ระหว่างพวกเขามีเพียงลมหายใจเป็นควันขาวจากอากาศที่หนาวเหน็บ

โรยารู้ว่านี่มันบ้าไปหน่อย แค่หน่วยเดียวเท่านั้น คือก็อาจจะไม่หน่วยแหละ เธอชวนผู้ชายที่แทบไม่รู้จักไปเดินเล่นด้วยกัน เธอชวนผู้ชายที่ยังไม่เปิดเผย

ที่มาที่ไปของตัวเอง แบบนี้มันบ้าใช่ไหมล่ะ แต่เขาดูไม่มีพิษภัยนี่นา เขาไม่มีพิษภัยใช่ไหมนะ" ไรยาถามตัวเองซ้ำๆ ขณะที่กำลังนั่งอยู่ข้าง 'คนแปลกหน้า' คนนี้ในรถไฟใต้ดิน และจนกระทั่งในตอนนี่ตอนที่เธอก้าวเท้าตามเขาไปด้วย ความเต็มอกเต็มใจ เขาก็ยังไม่เคยทำตัวประหลาดหรือแสดงความก้าวร้าวเลย

แล้วพวกเขาก็มาถึง ณ ผังตรงข้ามเมติสันสแควร์พาร์ก ตรงแยกบรอดเวย์ กับฟิฟธ์แวนิว ตึกแพลตฟอร์มอันโด่งดังตั้งตระหง่านอยู่ตรงนั้น

"คุณอยากवादตึกนี้หรือคะ" ไรยาถาม

ริเวอร์พยักหน้า "เดินดูรอบๆ กันก่อนเถอะครับ แล้วค่อยหาที่นั่งกัน"

ขณะที่ไรยาเดินตามเขาไปรอบๆ ตึกแพลตฟอร์ม ริเวอร์มักจะเงยหน้าขึ้นสังเกตลักษณะอันซับซ้อนของตัวตึก

"คุณรู้ไหมว่าตอนที่ตึกนี้สร้างเสร็จในปี 1902 มันกลายเป็นตึกที่สูงที่สุดในนิวยอร์ก มีถึงยี่สิบชั้น ทั้งดงามและพิสดาร แต่ไม่ค่อยเหมาะกับการใช้งานในมุมมองด้านสถาปัตยกรรม"

คำพูดมากมายเกี่ยวกับตึกนี้พรุ้งพรั่งออกมาจากปากริเวอร์อย่างง่ายดาย จนไรยาไปไม่เป็น หนุ่มพุดน้อยคนนี้ได้พุดน้อยขนาดนั้นสักหน่อย

"จริงๆ แล้วมีอีกหลายตึกที่มีรูปทรงคล้ายแพลตฟอร์ม อย่างโรงแรมบราวน์พาเลซที่เดนเวอร์ โคลัมบัสทาวเวอร์ที่ซานฟรานซิสโก ริงก์เลอร์สแอนด์เน็กซ์ที่พอร์ตแลนด์ ส่วนที่โทรอนโตมีกูเดออร์แฮม โอ้ นี่ คุณหนาวไหม" ริเวอร์ถามพอเห็นว่าไรยาขมขื่นขึ้นกอดตัวเองเพื่อป้องกันลมหนาวของนิวยอร์กหลังจากทั้งสองเดินวนรอบตึกกลับมาที่เดิม ตรงจุดเริ่มต้น

"ไปนั่งข้างในกันดีกว่าครับ" เขาพูดก่อนไรยาจะให้คำตอบแล้วเดินนำไปที่ทันที โดยรู้ว่าไรยาจะตามมา

ริเวอร์พาเธอไปคาเฟ่ลาวาซซาในอิตาลี* สถานที่ทำการที่ใกล้จุดที่ทั้งสองยืนอยู่ที่สุด

* Eataly คือตลาดรวมศูนย์อาหารอิตาลีขนาดใหญ่ ภายในพื้นที่มีทั้งร้านอาหาร เครื่องดื่ม เบเกอรี่ ร้านค้าขายสินค้าปลีกต่างๆ ไปจนถึงโรงเรียนสอนทำอาหาร ก่อตั้งขึ้นโดย Oscar Farinetti มีสาขาในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา บราซิล แคนาดา ญี่ปุ่น เยอรมนี ฝรั่งเศส

"แต่คุณจะไม่เห็นแพลตฟอร์มจากในร้านนะคะ ริฟ" ไรยาบอก
 "ไม่เป็นไรครับ เราควรทำให้ร่างกายคุณอุ่นขึ้นก่อน" ถึงริเวอร์จะพูดแบบนี้
 โดยแทบไม่ได้มองเธอเลย มันก็ยังส่งผลบางอย่างต่อใจของเธอ เธอส่ายหน้า
 รวากับพยายามขบไล่ความคิดที่ผุดขึ้นมาในหัว หนึ่งในคำสาปของการเป็น
 นักเขียนคือการขอหาความหมายจากคำพูดธรรมดาที่ไม่ได้มีอะไรแอบแฝงเลย
 หรือจากคำพูดต่อมั่วเหล่านั้น

ลาวาซซาเข้านี้แทบไม่มีใคร มีลูกค่านั่งอยู่แค่สองโต๊ะ ทั้งคูนั่งหันหน้า
 เข้าหากันแล้วสั่งกาแฟร้อนสองที่

หลังเอามือถือออกมาวางบนโต๊ะ ริเวอร์ก็เปิดสมุดสเก็ตช์ทันที เขาหยิบ
 ดินสอจากกระเป๋ากางเกงแล้วลงมือวาด เมินไวยาไปโดยสมบูรณ์แบบ

เขาคงวาดเอาจากความทรงจำ ไรยาคิดกับตัวเอง เธอเลือกที่จะจมอยู่กับ
 ความคิดของตัวเองแทนที่จะซักไซ้ริเวอร์อย่างที่ทำไปเมื่อวันก่อน เธอก็มีดู
 ประโยคที่คิดขึ้นได้เมื่อวานนี้

*'ว่ากันว่าปารีสคือเมืองแห่งความรัก แต่สำหรับฉัน นิวยอร์กเหมาะกับ
 ฉายานั้นมากกว่า เป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักเมืองนี้ อย่างที่มัน
 แทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่คุณจะไม่ตกหลุมรักในเมืองนี้'*

ตามด้วยความว่างเปล่า

ในทุกการสัมภาษณ์ ไม่ว่าจะกับสื่อหรือนักอ่าน ไรยามักจะบอกว่า
 ส่วนที่ยากที่สุดของการแต่งนิยายคือประโยคเปิดเรื่อง มันเป็นดั่งจุดยึดเหนี่ยว
 ของเนื้อเรื่องและประกายไฟที่เชิญชวนให้นักอ่านอ่านต่อ ส่วนนี้สำคัญมาก
 ถึงขั้นที่มีบทความมากมายถกกันถึงประโยคเริ่มเรื่องของงานวรรณกรรมไหน
 ที่ควรค่าแก่การอ่านต่อ

'พวกเขาขี้เด็กสาวผิวขาวก่อน' โทนี่ มอร์ริสันเขียนประโยคนีลงใน
 'พาราไดซ์' 'ครอบครัวแสนสุขนั้นเหมือนกันหมด ส่วนครอบครัวที่ไม่มีความสุข

ต่างก็ไม่มีความสุขในแบบของตัวเอง' ลีโอ ตอลสตอยเขียนใน 'อันนา คาเรินินา' 'หลายปีต่อมาเมื่อเผชิญหน้ากับหน่วยยิงเป้า พันเอกเออเรเลียโน บวนเดีย ต้องย้อนนึกถึงช่วงป่วยอันห่างไกลตอนพ่อของเขาพาไปดูน้ำแข็ง' กาเบรียล การ์เซีย มาร์เกซเปิดเรื่องในผลงานชิ้นเอกอย่าง 'หนึ่งร้อยปีแห่งความโดดเดี่ยว' ด้วยประโยคนี้ หรือแม้แต่ 'โลลิตา แสงสว่างแห่งชีวิตข้า เพลิงแห่งราคะ' ที่เป็นประโยคเริ่มในนิยายของวลาดิเมียร์ นาโบคอฟ ที่ยังเป็นประเด็นถกเถียงอยู่จนถึงทุกวันนี้

แต่อยากรู้อะไรไหม นั่นคือคำโกหกคำโตที่สุดที่ฉันเคยพูดออกสื่อเลยละ ไรยาสารภาพกับตัวเอง แม้การเขียนประโยคเปิดจะเป็นส่วนสำคัญของต้นฉบับ แต่มันเป็นแค่ส่วนเล็กๆ ของการดิ้นรนต่อสู้อันยาวนานในการเขียนต่อให้จบ มันไม่ถึงเสียหัวหนึ่งของความยากลำบากนั้นเลยด้วยซ้ำ แต่ก็นะ ไรยาคิด ดูฉัน ตอนนี้นี่สิ เมื่อวานเธอเพิ่งฉลองให้กับ 'การค้นพบ' ประโยคเริ่มเรื่องใหม่ แต่แล้วเธอก็หลงทางอีกครั้ง *บ้าเอ๊ย ฉันไม่มีหัวข้อเรื่องด้วยซ้ำ มีแค่ประโยคห่วยๆ สองประโยค*

"เดี่ยวผมมา" ริเวอร์บอก เขาลุกขึ้นแล้วเดินออกไป และเช่นเคย โดยเฉพาะในครั้งนี้ ไรยาเริ่มจะชินกับนิสัยแปลกประหลาดของเขาแล้วจริงๆ ริเวอร์เดินออกจากคาเฟ่ไปโดยไม่สนใจใครพร้อมสมุดสเก็ตช์กับดินสอ ไรยา มองเห็นริเวอร์ยืนพิงกำแพงและวาดรูปต่อจากทางหน้าต่าง

ผู้ชายคนนี้...ไรยาไม่อาจสรรหาคำใดมาบรรยายตัวเขาได้จริงๆ ลึกลับหรือ หรือน่าหลงใหล หรือแปลก หรือน่าสนใจ ไรยาเริ่มรู้สึกว่าตัวเองนี่แหละ ที่ประหลาด เธอรู้อะไรเกี่ยวกับเขาบ้างเถอะ ชื่อเขา เรื่องที่เขาชอบวาดรูป เรื่องที่เขาทำงานเป็นสถาปนิกที่จาร์ตา มีน้องชายชื่ออากา คนที่ไรยา เพิ่งรู้จักได้ไม่นาน หมดแล้ว เธอแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับชายหนุ่มคนนี้เลย แต่เธอกลับอยู่ตรงนี้ เดินตามเขาไปไหนมาไหนราวกับลูกหมาหลงทาง

ในวินาทีนั้นเอง มือถือของริเวอร์ก็ดังและสั่นขึ้นมา ซึ่งไรยามองเห็นชื่อ ที่กะพริบอยู่บนหน้าจอได้อย่างชัดเจน

บทที่ 4

ช่องว่างระหว่างอดีตกับปัจจุบัน

"นี่มันก็ผ่านมาปีหนึ่งแล้วนะ ริฟ ไม่คิดถึงบ้านบ้างรีงวะ"

"อยากรู้ว่าฉันคิดถึงนายไหมงั้นหรือ ทำไมละ คิดถึงฉันมากขนาดนั้นเลยรีง"

"ไม่ใช่เว้ย! ฉันหมายถึงนายไม่คิดถึงจากรัตนา ครอบครั้ว กับเพื่อนที่ทำงานบ้างรีง 'ไอ้บ้านี่!' เสียงจากปลายสายติดสำเนียงเมตัน* อย่างชัดเจน "แต่ฉันก็คิดถึงนายนะ แค่นิดเดียว ไม่มีใครให้ทะเลาะด้วยที่ทำงานเนี่ย"

ริเวอร์หัวเราะ มันเป็นเรื่องที่เขาแทบไม่ได้ทำมาสามปีแล้ว

"เยี่ยม ในที่สุดก็ได้ยินนายหัวเราะอีกครั้ง แต่แค่นั้นมันไม่พอหรอก นายต้องตอบคำถามฉันก่อน จะกลับบ้านเมื่อไหร่ ริฟ"

ริเวอร์สูบควันบุหรี่ย้ำเข้าไปก่อนตอบออกไป "บอกไม่ได้วะอูล ยังไม่รู้เลยว่า จะกลับเมื่อไหร่ดี"

คนที่ริเวอร์เรียกว่า 'อูล' ชื่อว่าพอล ผู้เป็นทั้งเพื่อนสนิทและหุ้นส่วนบริษัทสถาปนิกที่ก่อตั้งขึ้นมาด้วยกันกับเพื่อนอีกสามคน พวกเขารู้จักกันตั้งแต่สมัยเรียนวิทยาลัยไปจนถึงบัณฑิตวิทยาลัย จากออสตินไปจนถึงอีทากา วันอันแสนยากลำบากทำให้ความสัมพันธ์ของพวกเขาแน่นแฟ้นตั้งพื้นนี้เอง พวกเขา

* เมตัน หนึ่งในสี่เมืองศูนย์กลางของประเทศอินโดนีเซีย ตั้งอยู่ในจังหวัดสุมาตราเหนือ

กลับอินโดนีเซียพร้อมอุดมการณ์และความกระตือรือร้นที่ผลักดันให้พวกเขาก่อตั้งบริษัทสถาปนิกขึ้นมาเองโดยเริ่มต้นจากศูนย์ แทนที่จะทำงานกับบริษัทใหญ่ๆ ที่มีอยู่แล้ว

"ที่ออฟฟิศเป็นไงบ้าง ทุกอย่างโอเคไหม อุล"

"ทุกอย่างโอเคดี"

"ถ้าจะให้ช่วยอะไรก็อีเมลมาละกัน ฉันพร้อมช่วยเสมอ"

"รู้แล้ว ไม่ต้องห่วงหรอก" พอลกล่าว "ถ้ามีอะไรในใจหรือมีเรื่องอยากจะทำก็โทรหาเพื่อนสนิทนายด้วยละกัน ยิ่งนายอยู่ที่นั่นนานเท่าไร ฉันก็ได้ข่าวคราวจากนายน้อยลงเท่านั้น คือยังไง หมดตัวจนไม่มีเงินโทรหาเพื่อนเหรอะ"

ริเวอร์แค้นหัวเราะเป็นคำตอบ

"นายโอเคดีหรือเปล่า" พอลถามอีกรอบ

"อืม ดีขึ้นแล้ว พวก นายเริ่มพูดจาเหมือนพ่อฉันแล้วนะ"

"นั่นแหละหน้าที่ของเพื่อนละ บางครั้งเราก็เป็นเพื่อน เป็นพ่อ เป็นแม่ บางทีก็คนขับรถ"

"อ่า ถ้านายเป็นแม่ฉัน งั้นก็ขอเงินค่าขนมได้สินะ"

"ค่าขนมเหรอะพวก อย่าพูดให้ตัวเองขายหน้าหน่อยเลย เอากระเป๋าตังค์ออกมาดูวันเกิดบวันบัตรประชาชนตัวเองบ้างนะ ไอ้เฒ่าเฒี้ย"

"นี่ อย่าพูดถึงอายุสิวะ" ริเวอร์พูด ทำเอาพอลหัวเราะก๊าก เขาเว้นช่วงไปครู่หนึ่งก่อนจะตัดสินใจบพสนทนา "ต้องไปแล้ว อุล ว่าจะโทรหา ผากักทายทุกคนที่บริษัทด้วย"

"โอเค ดูแลตัวเองดีๆ พวกเรารอนายกลับมาเสมอ นะ อย่าลืม"

"ไม่ลืมหรอก"

ริเวอร์สูดควันบุหรี่เข้าไปอีกเฮือก ยังเหลืออีกหนึ่งในสามถึงจะหมดมวน ขณะที่เขายืนอยู่นอกร้านอิตาเลีย เหม่อมองไปยังตึกแพลตไอออนที่ฝั่งตรงข้ามของถนน และเปรียบเทียบชีวิตของตัวเองในตอนนั้นกับตอนนี้

มีบุคคลสำคัญสองคนในชีวิตของเขาที่เป็นดังสะพานเชื่อมช่องว่างระหว่างชีวิตในอดีตกับปัจจุบันเข้าด้วยกัน คนแรกคือแม่ คนที่สองคือเพื่อนสนิทอย่างพอล และวันนี้ทั้งคู่ต่างติดต่อมาหาเขา แม่โทรมา ส่วนพอลทิ้งข้อความไว้ ริเวอร์โทรกลับหาทั้งคู่ และมันก็เป็นอย่างที่คิด ทั้งสองคนถามคำถามเดียวกัน วันนี้เป็นวันครบรอบหนึ่งปีที่เขาจากจากรัฐมาใช้เวลาอย่างสันโดษที่นิวยอร์ก

เขาติดค้างพอลอยู่ไม่น้อย พอลต่อสู้ดิ้นร่วมกับเขาในการก่อตั้งบริษัทสถาปนิกขึ้นมาจากที่ไม่มีใครเลย ตั้งแต่ตอนที่พวกเขามีแค่หน้าร้านเล็กๆ จนมาถึงจุดนี้ จุดที่พวกเขามีตึกสวยๆ เป็นของตัวเอง พอลยังเป็นคนแรกที่เข้าใจตอนริเวอร์ได้ทำการตัดสินใจอันน่าตกตะลึงอย่างการปลีกตัวไปอยู่นิวยอร์กเป็นเวลาหนึ่งปี พอลคือคนที่ดูแลบริษัทระหว่างที่ริเวอร์ทำตามการตัดสินใจของตน โครงการต่างๆ เดินหน้าต่อไปไม่มีปัญหา และริเวอร์ยังคงได้รับเงินจากการเป็นผู้ถือหุ้น แต่ในบรรดาสิ่งต่างๆ ที่พอลทำเพื่อเขามาตลอดเวลาที่เขานั่งเพื่อนกัน มีสิ่งหนึ่งที่ริเวอร์ไม่มีวันตอบแทนเขาได้

พอลคือคนที่แนะนำให้ริเวอร์รู้จักกับหญิงสาวที่วันหนึ่งได้กลายมาเป็นภรรยาของเขา

"ขอโทษที่ปล่อยให้เธออยู่คนเดียวนะครับ" ริเวอร์กล่าวเมื่อกลับมาหนึ่งที่เก้าอี้ตรงข้ามไวยา

"ไม่เป็นไรเลยคะ ฉันต่างหากที่ควรขอโทษ ฉันควรอยู่เป็นเพื่อนคุณแท้ๆ แต่ฉันต้องอยู่ข้างโนเพราะอากาศวันนี้"

ริเวอร์ไม่พูดอะไรนอกจากพยักหน้าเล็กน้อยแทนคำตอบ เขาถูมือไปมาและเป่ามือตัวเองเพื่อเพิ่มความอบอุ่น

"คุณवादเสรีหรือยังคะ" จริงๆ แล้วไวยาอยาการู้เรื่อง 'พอล' คนที่ส่งข้อความหาริเวอร์ ความอยากรู้อยากเห็นของนักเขียนนั้นบางทีก็ค่อนข้างละลาบละล้งเลยล่ะ และเธอรู้อดี เธอเคยถามถึงภาพวาดของเขาอย่างสุภาพแทน โดยรู้ว่าเขาจะยอมตอบเรื่องนี้

"ครับ"

"ขอดูได้ไหมคะ"

ริเวอร์ยื่นสมุดสเก็ตช์ให้โรยาแล้วยืนขึ้นทันที "ขอตัวสักครู่นะคะครับ ผมต้องไปเข้าห้องน้ำ"

โรยาใช้เวลาห้านาทีต่อมาไปกับการเปิดดูสมุดสเก็ตช์ สังเกตทุกภาพวาดข้างใน หน้าทุกหน้าเต็มไปด้วยการแสดงออกด้านศิลปะของริเวอร์ เขาวาดไปแล้วแปดหน้าจากสามสิบ และภาพร่างตึกแพลตไอออนของเขาก็ชวนให้ตกตะลึงเหมือนภาพอื่นๆ ก่อนหน้านี้ โรยาวาดรูปไม่เป็นเลย แต่เธอดูออกว่าภาพสเก็ตช์ที่ดีเป็นยังไง และภาพพวกนี้ก็ดีมาก ดีมากๆ

โรยาคืนสมุดสเก็ตช์ให้ริเวอร์ตอนเขากลับมา เขาใช้มือข้างหนึ่งรับมา ในขณะที่มืออีกข้างคว้าแก้วกาแฟที่เย็นแล้วขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมด

"คุณยังอยากเขียนที่นี่ยุ่ไหม"

"ทำไมเหรอคะ ริฟ"

"ผมหิวนิดหน่อยนะคะครับ อยากกินแซคแซคด้วย ถ้าคุณอยากนั่งที่นี่ ผมจะขอแวะไปซื้อเบปป์หนึ่ง"

"เดี๋ยวนะคะ มีแซคแซคแถวนี้ด้วยเหรอ"

"ครับ อยู่ในเมตีสันสแควร์พาร์กตรงข้ามนี้เอง คุณก็ชอบแซคแซคเหมือนกันเหรอ"

โรยารีบพยักหน้าหงึกหงัก เธอไม่เคยห้ามตัวเองได้ถ้าเป็นเรื่องเบอร์เกอร์

"จ้ะไปกันเลยไหมครับ" ริเวอร์ลุกขึ้นจากเก้าอี้

แซคแซคในเมตีสันสแควร์พาร์กเป็นจุดกำเนิดของอาหารจานด่วนเครือนี้เมื่อปี 2001 โดยเริ่มมาจากการเป็นแคร์รถเข็นขายฮอตดอกที่มีลูกค้าต่อคิวซื้อยาวสุดลูกหูลูกตาตลอดเวลาตั้งแต่เปิดขายเป็นครั้งแรก ซึ่งส่งผลให้มันกลายเป็นหนึ่งในร้านเบอร์เกอร์ที่ตั้งที่สุตในอเมริกา ตั้งแต่ปี 2004 รถเข็นขายฮอตดอกที่เปิดแค่ช่วงหน้าร้อนได้เปิดหน้าร้านถาวรเล็กๆ ที่ฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเมตีสันสแควร์พาร์ก ติดเมตีสันอเวนิวกับถนน 23 ฝั่งตะวันออก สิ่งเดียว

ที่ไม่เคยเปลี่ยนคือคิวที่ยาวเหยียด โดยเฉพาะในช่วงพักกลางวัน

โชคดีที่วันนี้มีคนต่อคิวอยู่แค่เจ็ดคน สิบห้านาทีต่อมาริเวอร์กับไรอยาก็ได้นั่งกินเบอร์เกอร์กันอย่างสบายใจ ไroyaสั่งเบอร์เกอร์เห็ดมา ลองจินตนาการเห็ดพอร์โทเบลโลที่ทอดจนกรอบ เซตดาร์ซี่สกับมินสเตอร์ซี่สละลายเยิ้มเซเลอรี่ มะเขือเทศ กับซอสสุตตรพิเศษในขนมปังเบอร์เกอร์อุ่นๆ ดูสิ ส่วนริเวอร์ที่ยอมรับว่าเขาหิวมากกว่าที่บอกไปก่อนหน้านี้เลือกเมนูที่หนักกว่าหน่อย นั่นคือเดอะเชคสแแต็ค ซึ่งเป็นลูกผสมระหว่างซี่สเบอร์เกอร์กับเบอร์เกอร์เห็ด

"รู้ไหม ริฟ ถ้าฉันรวนนะ สิ่งแรกที่ฉันจะทำคือซื้อแฟรนไชส์ของเชคแซคไปเปิดที่จากร์ตา เปิดใกล้ๆ บ้านฉันเลย จะได้ไปกินเมื่อไหร่ก็ได้" ไroyaพูดเซ็ดปากตัวเองด้วยกระดาษเซ็ดปาก

ริเวอร์หัวเราะเบาๆ ระหว่างกิน

ไroyaมองเขา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินเขาหัวเราะ เขาหัวเราะอย่างกับเด็ก โชว์ลิ้นยิ้มทั้งสองข้าง และไroyaชอบมันทั้งคู่เลย เสียงหัวเราะเบาๆ ของเขาเป็นเหมือนชัยชนะเล็กๆ สำหรับไroya ให้ความรู้สึกเหมือนเธอทำให้รูปปั้นพูดได้

พวกเขาทั้งสองอย่างนั้นพักหนึ่ง ริเวอร์จัดการน้ำอัดลมของเขาจนหมดเกลี้ยง ส่วนไroyaก็จัดการน้ำมะนาวของเธอ คู่กันแค่เรื่องลิสต์ร้านเบอร์เกอร์ที่ดีที่สุด ในนิวยอร์ก ไม่มีเรื่องอื่น

"กลับไปกันเลยดีไหมครับ" ริเวอร์ถามขณะเซ็ดปาก ไroyaพยักหน้า

ทั้งสองเดินไปสถานีรถไฟใต้ดินที่ใกล้ที่สุดบนถนน 23 ก่อนจะต่อขบวนไปกรีนิช พวกเขาตกอยู่ในความเงียบอันคุ้นเคย ความเงียบเช่นเดียวกับที่พวกเขาแบ่งปันกันเมื่อตอนเช้า กระทั่งทั้งคู่เดินมาถึงทางเข้า

"ผมไปทางนี้" ริเวอร์บอก ชี้ไปยังเส้นทางฝั่งตรงข้ามอพาร์ทเมนต์ของเอริน "ขอบคุณสำหรับเบอร์เกอร์นะครับ ยา"

ก่อนหน้านี้ไroyaรีบจ่ายค่าเบอร์เกอร์ก่อนริเวอร์จะทันได้หยิบกระเป๋าสตางค์ เธออยากตอบแทนน้ำใจของเขาเมื่อวานนี้ "ไม่เป็นไรเลยคะ ฉันท่างหากควรขอบคุณที่พาเดินชมเมือง"

ริเวอร์พยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะหันหลังแล้วเดินทอดน่องจากไป
เป็นวันที่หน้าสนใจดีแฮะ ไรยาพูดกับตัวเองขณะเดินไปทางอพาร์ทเมนต์
"อืม...ไรยา?"

เธอหยุดเดิน ริเวอร์เป็นคนเรียก

"คะ?" ไรยาตอบ หันหลังกลับไป

"พรุ่งนี้ผมจะวาดรูปอีก คุณอยาก...ไปด้วยกันไหม"

ไรยาตอบด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะพยักหน้า

"โอเคครับ พรุ่งนี้ผมจะมารับคุณอีกตอนเก้าโมง"

ไรยามองร่างของริเวอร์เดินจากไป แล้วเธอก็นึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
เมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วตอนที่ริเวอร์กลับมาที่ลาวาซซาหลังออกไปวาดรูปข้างนอก
เกือบชั่วโมง

'มือถือคุณดังอยู่พักหนึ่งเลยนะคะ' ไรยาบอก 'อาจจะเป็นเรื่องสำคัญก็ได้'

ริเวอร์หยิบมือถือบนโต๊ะแล้วขมวดคิ้วอยู่ครู่หนึ่ง 'ขอตัวเดี๋ยวนะครับ'

เขาบอกก่อนเดินออกไปนอกคาเฟ่พร้อมมือถือ

มือถือดังอยู่พักหนึ่งโดยมีคำว่า 'แม่' โห่รับหน้าจ่อ จากนั้นก็ตามด้วย
ข้อความ แต่คราวนี้มาจากคนอื่น และไรยาก็แอบเห็นข้อความบนล็อกสกรีน
แวนหนึ่ง

'จากพอล ธิฟ ผ่านมาปีหนึ่งแล้วนะ ไม่อยากกลับบ้านรีไ้วะ'

ไรยาเงิบไปหลังอ่านข้อความนั้น เธอรู้สึกผิดที่อ่านข้อความที่ค่อนข้าง
เป็นเรื่องส่วนตัวไปโดยไม่ตั้งใจ ตอนนี้เธอก็ยังเงิบขบมะมองชายหนุ่มคนนี้
เดินห่างออกไปเรื่อยๆ จนร่างของเขายายไปหลังตึกตรงมุมถนน

เกิดอะไรขึ้นกับชีวิตคุณถึงขั้นที่ทำให้คุณหนีมาไกลขนาดนี้โดยไม่หันกลับไป
มองบ้านของตัวเองหรือคะ ริเวอร์

บทที่ 5

เสียงนั้นคือนิวยอร์ก

โรเบิร์ต เดอ นิโร เคยพูดไว้ว่า 'ผมไปปารีส ผมไปลอนดอน ผมไปโรม แต่ผมมักจะพูดเสมอว่า ไม่มีเมืองไหนเหมือนกับนิวยอร์ก มันเป็นเมืองที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดในโลกตอนนี้เลยละ มันเป็นเมืองแบบนั้นเท่านั้นเลย' นั่นอาจเป็นสิ่งที่คนส่วนใหญ่รู้สึกเมื่อมาถึงนิวยอร์ก มันคือเมืองที่ผู้อพยพหลายพันคนเลือกมาอาศัย ยังไม่รวมถึงชาวอเมริกันแปดหมื่นคนที่มาตั้งรกรากที่นี่ทุกปี นิวยอร์กคล้ายจากรัตนาในแง่นี้ มันเป็นจุดหมายปลายทางของผู้มาเยือนใหม่ที่มาเสาะหาเทพีแห่งโชคชะตา มีแบบสำรวจบอกว่าพลเมืองครึ่งหนึ่งของนิวยอร์กมาจากเมืองอื่นไม่กี่ประเทศอื่น อย่างที่กล่าวไว้ในหนังสือเรื่องมายเฟิร์สต์นิวยอร์กว่า 'สิ่งที่บอกว่าคุณเป็นชาวนิวยอร์กที่แท้จริงคือการตัดสินใจในสำนึกของตนว่าจะเป็นคนนิวยอร์ก'

ทุกคนที่มาเมืองนิวยอร์กเพื่อตั้งรกรากหรือมาพักผ่อนล้วนมีเหตุผลภายใต้การตัดสินใจของตน หลายคนมองเมืองนี้ดูจดวงประทีปแห่งความหวัง เป็นสถานที่ที่พวกเขาอดฝันทว่าจะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม อย่างเหล่าศิลปินผู้ชีวิตที่ควางานสามสิ่งกันไปพร้อมๆ กับอดดิชันไปด้วย เหล่าผู้อพยพที่เสียงดวงด้วยการเริ่มธุรกิจขายขนมปัง ฟาลาเฟล* หรือฮอตดอกข้างถนน นักศึกษาจบใหม่

* อาหารแถบตะวันออกกลาง โดยนำถั่วลูกไก่ ถั่วปากอ้า หรือทั้งสองชนิดมาบด บั่นเป็นก้อน แล้วนำไปทอด

ผู้เปี่ยมไปด้วยความทะเยอทะยานและความมุ่งมั่นที่หวังจะได้งานที่วอลล์สตรีต พร้อมความฝันที่จะหาเงินได้หลายแสนดอลลาร์ภายในเวลาไม่กี่ปี ขับรถสปอร์ต สัญชาติอิตาลี และซื้ออพาร์ทเมนต์ในเซ็นทรัลพาร์กเวสต์หรือไมก็พาร์กอเวนิว ชีวิตอย่างที่คุณเห็นในหนังนั้นแหละ ไหนจะพวกนางแบบนายแบบมือใหม่ที่ตัดสินใจย้ายมานิวยอร์ก ใช้ชีวิตในอพาร์ทเมนต์แคบๆ คอยออกไปออกดิฉัน เพื่อที่จะได้งานเดินแบบเล็กๆ สักงาน ด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะได้ ขึ้นปกนิตยสารไว้ก

สำหรับนักเดินทาง นิวยอร์กมีเสน่ห์อย่างไม่อาจปฏิเสธได้ ทั้งผืนฟ้าจรดตึกเมือง บ้านที่สร้างด้วยหินแดงน้ำตาล พิพิธภัณฑสถาน ผู้คน รวมถึงสวนสาธารณะและทางแยกมากมาย ทุกอย่างช่างเข้าตาใจ ทุกสิ่งร้องหาความสนใจ รวมถึงการเซ็กซี่ และแน่นอน การได้เป็นพื้นหลังในรูปถ่ายช่วงวันหยุด ไม่แปลกใจเลยที่นิวยอร์กคือหนึ่งในเมืองที่มีคนถ่ายรูปมากที่สุดในโลก และอย่างที่นักข่าวและผู้เขียนเรื่องเดอะบอนไฟเออร์แอนด์เดอะแวนิตีส์อย่างทอม วูล์ฟได้เขียนไว้ว่า 'เรากลายเป็นส่วนหนึ่งของนิวยอร์กในทันที เรากลายเป็นส่วนหนึ่งของเมืองนี้ห้านาทีก็เหมือนเป็นมาห้าปี' ทุกคนที่มาเยือนที่นี่ต่างรู้สึกมัวเมา ถูกดึงดูดให้รู้สึกของตัวเองกลายเป็นส่วนหนึ่งของเมืองนี้ในทันที จนฝันว่าจะย้ายมาอยู่ที่นี่ในสักวัน ไม่วันใดก็วันหนึ่ง การได้ใส่คำว่า 'ชาวนิวยอร์ก' ลงในเรซูเม่แห่งชีวิตเป็นอะไรที่เท่ที่สุดเท่าที่จะทำให้ตัวเองได้แล้ว

วันนี้เป็นวันครบรอบหนึ่งปีที่ริเวอร์ตัดสินใจหนีมาใช้ชีวิตอยู่ที่นิวยอร์ก การมาใช้ชีวิตที่นี้อาจไม่ใช่คำอธิบายที่ตรงกับสิ่งที่เขาทำในเมืองนี้เท่าใดนัก จะเรียกว่ามาหยุดพักผ่อนก็คงไม่ใช่คำที่ถูกต้องเหมือนกัน มันไม่ใช่การหลบภัย ไม่ใช่การหนีเรตค อย่างหนึ่งที่ชัดเจนคือในวันนี้เมื่อปีที่แล้วริเวอร์ตัดสินใจหนีไปจากจากรัตนาให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในตอนนั้นที่ทั้งคู่สมเหตุสมผลที่สุดคือนิวยอร์ก เขามีวีซ่าอเมริกาที่ใช้อยู่ที่นั่นได้สามปี แถมอากาศ น้องชายของเขายังอาศัยอยู่ที่นั่นตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยและตัดสินใจอยู่ต่อเพื่อทำงาน

ริเวอร์คุ้นเคยกับนิวยอร์กดีเพราะเขาเคยมาที่นี่บ่อยแล้ว ตั้งแต่ช่วงที่

เรียนอยู่อีதாகาซึ่งใช้เวลานั่งรถไปนิวยอร์กเพียงแค่วันเดียว จนถึงช่วงที่เขาบินจากจากรัฐมาที่นั่นบ่อยครั้งหลังย้ายกลับอินโดนีเซีย ระหว่างทริปเหล่านี้ เขาได้ค้นพบสิ่งหนึ่งที่ดีจะเป็นเหตุผลที่น่าเชื่อถือว่ามากกว่าในการเลือกเมืองนี้เป็นหลุมหลบภัยที่เหมาะสมสำหรับเขาที่ 'หนีมาอยู่' นั่นคือเมืองนี้ไม่เคยว่างเปล่าไม่เคยหลับไหล ทุกๆ ชั่วโมง ไม่ว่าจะในตอนเช้า ตอนบ่าย หรือกลางดึก หรือแม้กระทั่งยามเช้าตรู่ จะมีเสียงดังอยู่เสมอ เป็นเสียงที่ประกาศตำแหน่งของตัวเองในฐานะเมืองที่ไม่เคยหลับไหล เสียงฝีเท้าไวๆ ของชาวนิวยอร์กที่ผสมไปกับเสียงพูดคุยและเสียงหัวเราะ เสียงแท็กซี่กับรถบัสเร่งความเร็วไปตามท้องถนนและบีบแตร เสียงไซเรนรถตำรวจ เสียงจากตึกออฟฟิศเมนต์ฝั่งตรงข้ามถนน เสียงประสานอังก่อไม่เสนาะหูของนักดนตรีข้างถนน เสียงอึกทึกครึกโครมจากไซต์ก่อสร้างที่ยังสร้างไม่เสร็จ และเสียงดังวุ่นวายจากพนักงานเก็บขยะที่ทำงานอย่างลวกๆ และเร่งรีบอยู่เสมอ ความซุกซนวุ่นวายของเมืองนี้คือสิ่งเดียวที่จะช่วยกลบเสียงของช่วงเวลาสามปีที่ผ่านมาที่คอยตามหลอกหลอนเขา และในเมื่อริเวอร์หาวิธีจัดการกับเสียงเหล่านั้นไม่ได้ แม้เวลาจะผ่านไปหลายปี เขาก็ทำได้แค่หาเสียงที่ดังกว่ามากกลบมันไว้เท่านั้น

เวลาที่เสียงในหัวทำให้คุณนอนไม่หลับและคุณทำให้มันเงียบลงไม่ได้ คุณต้องหาเสียงที่ดังกว่ามาช่วยให้คุณหลับ และสำหรับริเวอร์ เสียงนั้นคือนิวยอร์ก กระนั้นกว่าเขาจะหลับได้ก็เป็นเวลาตีสองตีสาม ก่อนจะตื่นขึ้นในอีกสี่ชั่วโมงต่อมา เป็นแบบนี้ทุกคืน เช่นเดียวกับคืนนี้ ตีสองแล้ว แตรริเวอร์ยังคงตื่นอยู่ เขานั่งอยู่ข้างเตียงและอ่านข้อความล่าสุดจากแม่ หลังแยกกับไรยา เขาก็โทรกลับหาแม่เพื่อให้เธอใจเย็นลง รู้ดีว่าแม่ผู้เป็นที่รักกระวนกระวายใจอยู่ที่บ้าน ริเวอร์ตระหนักได้ว่าการหายไปหนึ่งปีเป็นระยะเวลาที่นาน แถมตอนแรกเขายังคิดว่าเวลาหนึ่งปีนั้นน่าจะเพียงพอแล้ว แต่ดูเขาตอนนี้สิ บางทีเส้นแบ่งระหว่างอดีตกับอนาคตของเราก็ไม่อาจจำกัดความได้ด้วยการเดินทางของเวลา ความเชื่อเรื่องเวลาจะเยียวยาทุกแผลใจใช้ไม่ได้กับความเจ็บปวดทุกรูปแบบ มันไม่แน่นอนว่าเราต้องใช้เวลานานแค่ไหนหรือต้องเดินไปอีกไกล

เพียงใดถึงจะทำให้ใจยอมรับได้ดี ต่อให้มันจะดูเหมือนเราได้ก้าวไปยังอนาคต
แล้วก็ตาม

เมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้วแม่เขาส่งข้อความมาอีกรอบ ไม่นานหลังจากที่เพิ่ง
โทรคุยกันไป ตั้งแต่วัยเด็ก แม่จะเรียกเขาว่าอาบ้ง ซึ่งเป็นคำที่เรียกพี่ชาย
ในภาษาอินโดนีเซียด้วยความรักใคร่ เขาอ่านข้อความนั้นอีกครั้ง

*'อาบ้ง แม่สวดภาวนาให้ลูกพบความสงบในจิตใจทุกวันนี้ ดูแลตัวเองดีๆ
และอย่าลืมสวดภาวนานะ ลีๆ ในใจแม่รู้ว่าอัลลอฮ์ให้อภัยลูกแล้ว เพราะฉะนั้น
ลูกต้องเรียนรู้ที่จะให้อภัยตัวเองด้วยนะบั้ง ลูกแม่ ถึงเวลาปล่อยมันไปแล้ว'*

มันเป็นช่วงหน้าร้อนปี 2005 พวกเขาเป็นนักศึกษาปีสองอยู่ที่คอร์เนล
และพอลชวริเวอริให้ไปซานฟรานซิสโกด้วยกัน ชวนเธอ บังคับให้ไปด้วย
เลยต่างหาก น้องสาวคนเดียวของพอลเพิ่งเริ่มเรียนทันตแพทย์ที่มหาวิทยาลัย
แคลิฟอร์เนียในซานฟรานซิสโก และแม่ของพวกเขาก็มาส่งน้องด้วย ทั้งยัง
ยื่นกรานให้พอลมาเจอเธอกับน้องสาวที่ซานฟรานซิสโกให้ได้ 'แล้วก็นะพอล
แม่อยากแนะนำใครคนหนึ่งให้รู้จัก'

'ใครเธอแม่'

'ลูกสาวเพื่อนแม่จากบ้านซีมาตูปัง เธอเรียนที่นั่นเหมือนกัน สวย ฉลาด
ลูกชอบแน่นอน'

พอลไม่ชอบเลยเวลาแม่เขาทำตัวเป็นแม่สื่อ แถมเขากำลังคบหากับ
สาวชาวอเมริกันจากซีแอตเทิลที่เรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันอยู่แล้วด้วย แต่
เขาปฏิเสธแม่ไม่ได้ ไม่มีใครปฏิเสธคุณแม่ชาวบาตัก* ได้

'เงียบทำไม ตอบสิว่าลูกจะมา จองตัวเครื่องบินเลย ลูกต้องมาถึงภายใน
วันมะริ่นี้ เข้าใจไหม' แม่เขาสั่ง

'ก็ได้ แม่ ไปก็ไป'

* หนึ่งในชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในประเทศอินโดนีเซีย ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในจังหวัดสุมาตราเหนือ

พอลไม่อยากจะติดอยู่ที่นั่นคนเดียว เลยอ้อนวอนให้ริเวอร์ไปด้วยกัน
'ฉันไม่เคยขออะไรนายมาก่อนเลยใช่ไหมล่ะ ฉันเป็นเพื่อนสนิทนายนะ
ไปเถอะน่า' พอลหงาย 'การ์ดเพื่อนรัก'

'ขอร้องล่ะ ริฟ ฉันไม่อยากจะติดอยู่ที่นั่น ต้องกระอักกระอ่วนแน่เลยนะ
นายต้องไปเป็นผู้ช่วยฉันนะ ริฟ ไปเถอะพวก'

'นายรู้ไหมว่าอะไรที่นำกระอักกระอ่วน การที่ฉันโผล่ไปด้วยไง อูล นี่มัน
เรื่องในครอบครัว ใครเขาไปนัดหาคู่พร้อมผู้ช่วยกัน'

'อ้อ ไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก ฉันบอกแม่แล้วว่าเราจะพาเพื่อนไปด้วย
โอเคนะ'

ริเวอร์ยอมไปตามคำขอของพอลจนได้ สองวันต่อมาทั้งคู่ก็บินไป
ซานฟรานซิสโก นาที่ที่เครื่องลงจอดในบ่ายวันศุกร์ฟ้าใสวันนั้น พวกเขา
ตรงไปยังโรงแรมที่แม่พอลพักอยู่ที่นั่นตามที่แม่ต้องการ

'ไปกินข้าวกลางวันกันก่อนดีกว่า'

ทั้งสองมาถึงร้านอาหาร ซึ่งเป็นร้านอาหารไทยข้างในโรงแรม พวกเขา
เจอแม่กับน้องสาวของพอลที่นั่น รวมถึงหญิงสาวที่น่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับ
กับน้องสาวของพอล พอลจับมือแม่และกอดน้องสาว ตอนเขาหันไปทาง
ผู้หญิงคนนั้น เขาดูแปลกใจพอเห็นว่าเธอเป็นใคร อ้าว เธอเองหรือ อันดารา!
โตขึ้นเยอะเลยนะ ยังจำตอนเธอวิ่งเล่นในสนามเด็กเล่นกับน้องสาวฉันได้อยู่เลย
มาเรียนที่นี้เหมือนกันหรือ'

อันดาราหัวเราะ 'ใช่ละ เรียนคณะเดียวกับที่อาน่าเลย' เธอบอก พุดถึง
น้องสาวของพอล

'ริฟ มาเจอทุกคนสิ นี่แม่ฉัน น้องสาวฉัน แล้วก็เพื่อนน้องสาวฉัน'

'ชื่ออะไรล่ะพ่อหนุ่ม' แม่พอลถามเขาด้วยสำเนียงบาดกัซชัดเจน

'ผมชื่อริเวอร์ครับ คุณป้า'

'ชื่อเพราะดีนะ แกมทั้งหล่อทั้งสูง เป็นอะไรเนี่ย'

ริเวอร์ไม่รู้จะตอบคำถามนั้นยังไง

'คือแม่ฉันจะถามว่านายเป็นคนชาติพันธุ์อะไรนะ' พอลอธิบาย

'อ้อ ผมเป็นคนปาเล็มบัง* ครับ คุณป้า'

'อ้อ น่าเสียดาย'

ริเวอร์จึงอีกรอบ

'ถ้าเธอเป็นคนबाटักเหมือนเรา ป้าคงให้แต่งงานกับลูกสาวป้าแล้ว'

'แม่ ขอล่ะ' ทิอาน่าพูด รู้สึกกระอักกระอ่วนขึ้นมา ส่วนพี่ชายเธอกลับมองแล้วหัวเราะ

'นี่ อย่ามัวแต่หัวเราะ มานั่งตรงนี่แล้วอยู่นิ่งๆ เดียวว่าที่เจ้าสาวแกก็มาแล้ว'

คราวนี้ริเวอร์เป็นฝ่ายกลับขำขณะมองพอลนั่งลงอย่างว่าง่ายตามที่แม่สั่ง 'สิ่งอะไรมาकिनลี ป้าเลี้ยงเอง ป้ารู้ว่าเด็กมหาลัยอย่างพวกเธอไม่มีเงินหรอก จะสั่งอะไรก็สั่งเลย'

นี่เป็นครั้งแรกที่ริเวอร์ได้เจอครอบครัวของพอล และยังเป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกได้ถึงความอบอุ่นและความใจดีซึ่งเป็นธรรมชาติของแม่ชาวबाटัก แม้พวกเขาจะขึ้นชื่อเรื่องพูดจาขวานผ่าซากจนน่าตกใจก็ตาม

'อ้าว นั่นไง มานั่งสี่ยหนู มานั่งนี่' แม่พอลลุกขึ้นแล้วโบกมือไปทางประตูร้านที่มีหญิงสาวคนหนึ่งยืนอยู่ พอลกระซิบริเวอร์ทันที 'สวยใช้ได้ เหมือนกันนะ แม่ฉันเทศดีนะเนี่ย คิดว่าไง ริฟ ฉันจะเอาอย่างไรกับแม่สาวอเมริกันของฉันดี'

ริเวอร์เพียงแค่อำพรางตาไปหลบพอล

ในช่วงวันที่เหลือในสัปดาห์นั้น ริเวอร์ต้องตามครอบครัวของพอลไปด้วยทุกที่ แม่พอลอยากเที่ยวทั่วซานฟรานซิสโกและถ่ายรูปแบบนักท่องเที่ยวตามจุดแลนด์มาร์กต่างๆ ในเมือง อย่างโกลเดนเกต พิชเชอร์แมนส์วอร์ฟ นั่งเรือเฟอร์รี่ หรือแม้กระทั่งเกาะอัลคาทราซ แต่ท้ายที่สุดริเวอร์ก็ยอมแพ้ออนพวกเขาตัดสินใจไปเดินซื้อของที่ยูเนียนสแควร์

* หนึ่งในชาติพันธุ์ในประเทศอินโดนีเซีย ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในจังหวัดสุมาตราใต้

'คุณป้าครับ จะเป็นอะไรไหมถ้าผมไม่ไปเดินซื้อของด้วย เตียวผมรอที่นี้ 'ว่าจะหากาแฟดื่มครับ' ริเวอร์ขออนุญาต

'อะไรกัน 'ไม่อยากไปซื้อของเหรอ'

'ครับคุณป้า ผมจะรอที่นี้ ถ้าคุณป้าไม่ว่าอะไร' ริเวอร์กล่าวอย่างสุภาพ
'งั้นเหรอ ตามใจ'

'แม่ เตียวผมรออยู่นี่ด้วย ผมจะอยู่เป็นเพื่อนริเวอร์' พอลบอก พยายามเอาตัวรอดเหมือนกัน

'ไอ้ ไม่ได้หรอก ลูกต้องไปด้วย ไม่งั้นใครจะถือถุงซื้อของให้ล่ะ ริเวอร์เป็นผู้ใหญ่แล้ว 'ไม่จำเป็นต้องมีใครอยู่เป็นเพื่อน'

ริเวอร์หัวเราะเบาๆ มองแม่พอลดึงแขนเขาไปด้วยกัน ริเวอร์นั่งตรงโต๊ะข้างหน้าต่างในคาเฟ่มาหนึ่งชั่วโมงแล้ว โดยมีกาแฟหนึ่งแก้วกับอึ้นุกหนึ่งเล่มในมือถือเป็นเพื่อน สำหรับริเวอร์การเดินทางซื้อของเป็นกิจกรรมที่ทรมาณที่สุดในโลกที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม สมัยอยู่จาการ์ตาช่วงก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย คนเดียวที่ลากริเวอร์ไปเดินซื้อของด้วยกันได้คือแม่ของเขา เพราะเขาไม่อยากทำตัวเป็นลูกที่ไม่เชื่อฟัง

'ไงคะ'

ริเวอร์เงยหน้าจากมือถือขึ้นมาเห็นอันดราयीนอยู่ตรงหน้า 'ไงครับซื้อของกันเสร็จแล้วเหรอ'

'เปล่าค่ะ พวกเขายังเดินดูของกันอยู่ แต่ฉันขอตัวออกมาก่อน บอกไปว่าอยากดื่มกาแฟนะคะ บัง* พอลดูเศร้ามากเลย'

ริเวอร์หัวเราะ 'นี่ภาพออกเลยครับ'

'มาสา** หิวไหมคะ ไปหาอะไรกินกันดีกว่าค่ะ ฉันว่าพวกเขาคงอีกนาน'

'ได้ครับ แต่คุณเรียกผมว่าริเวอร์ก็ได้ 'ไม่ต้องเรียกว่ามาสาหรอก'

* คำเรียกผู้ชายแบบสุภาพภาษาอินโดนีเซีย ใช้เรียกคนที่ไม่รู้จัก พี่ชาย ลูกชายคนโต หรือสามี นิยมใช้กันในจาการ์ตาและบางส่วนของเกาะสุมาตรา

** คำเรียกผู้ชายแบบสุภาพภาษาชวาใช้เรียกคนที่ไม่รู้จัก คนที่มีอายุเยอะกว่า หรือคนโสดที่มีตำแหน่งสูงกว่า ปัจจุบันใช้กันค่อนข้างแพร่หลายในอินโดนีเซีย

'แต่ฉันเรียกบังพอลว่าบังนี่คะ มันเป็นเครื่องหมายของการเคารพ
ผู้ที่อาวุโสกว่า คุณแก่กว่าฉันใช่ไหมคะ' อังคาราหยอก

'โอเค คุณชนะ' ริเวอร์พูดล้วยหัวเราะ 'ไปกันเถอะครับ'

ริเวอร์กับอังคาราเดินเรื่อยเปื่อยไปตามถนน ผ่านร้านขายของกับ
ร้านอาหารมากมายในยูเนียนสแควร์ ในที่สุดทั้งสองก็ตัดสินใจแวะลง
ร้านโกลเดนบอยพิซซา

'มาสิ คุณชอบหอยกาบไหมคะ' อังคาราถามเขาตอนอ่านเมนู

'ชอบครับ เอ็มบะก์*'

'ที่ี่ทำไม่ถึงเรียกฉันว่าเอ็มบะก์ล่ะ' อังคาราหัวเราะเบาๆ

เสียงหัวเราะของเธอคือจุดเริ่มต้นของยามบ่ายอันเต็มไปด้วยบทสนทนา
และเสียงหัวเราะ มีแค่พวกเขาสองคนเหนือถาดพิซซาหน้าหอยกาบกระเทียม
ที่สั่งมากินด้วยกันจนพอลโทรมา

'ไอ้เวรริฟ สนุกใหญ่เลยสินะ อยู่ไหนเนี่ย'

'ร้านโกลเดนบอยพิซซา ตามมาสิ อุล' ริเวอร์พูดแบบกลับขำ รู้สึกได้ถึง
ความห่อเหี่ยวในน้ำเสียงของเพื่อนซี้จากปลายสาย

'อยู่ตรงไหน' พอลถาม

'ใกล้ๆ ร้านที่ฉันออกมาก่อนหน้านี้ เดินตรงมาเลย'

'โอเค กำลังไป อยู่คนเดียวหรือวะ'

'เปล่า อังคาราก็อยู่'

'อ้อออ เพราะนี่เองสินะ มีสาวอยู่ด้วย นี่นายเป็นเพื่อนประสาอะไรเนี่ย
ริฟ'

'นี่ เจ็บปากแล้วย้ายตุตมาได้แล้ว' ริเวอร์หัวเราะ 'หิวล่ะสิ เดี่ยวสั่งพิซซา
ให้กิน'

เวลาสามวันในซานฟรานซิสโกมันสั้น แต่ทุกอย่างเปลี่ยนไปหลังจากนั้น
พอลเริ่มใช้เวลากับพริสกา หญิงสาวที่แม่เขามาแนะนำมากขึ้น ส่วนริเวอร์

* คำเรียกผู้หญิงแบบสุภาพภาษาชาวไร่เรียกคนที่ไม่รู้จักร คนที่มีอายุเยอะกว่า หรือคนโสดที่มีตำแหน่งสูงกว่า ปัจจุบัน
ใช้กันค่อนข้างแพร่หลายในอินโดนีเซีย

ก็ส่งข้อความคุยกับอันดราตลอด ยังคงเรียกกันซ้ำๆ ว่ามาส์กับเอิมปะก็ แม้พวกเขาจะไม่ได้เจอกันอีกเลยจนกระทั่งพอลกับริเวอร์เรียนจบแล้วย้ายกลับอินโดนีเซียก็ตาม แต่จักรวาลนั้นย่อมมีวิธีของตัวเองในการนำผู้คนมาพบเจอและแยกจากในแบบที่เราไม่อาจเข้าใจได้

ห้าปีหลังจากสัปดาห์นั้นในซานฟรานซิสโก ริเวอร์กับพอลกำลังเล่นบาสเกตบอลในสนามหลังออฟฟิศของพวกเขา ในช่วงบ่ายแดดจ้าวันนั้น ริเวอร์ล้มลงกระแทกบล็อกปูพื้นจนปากฉีกฟันแตก พอลขับรถพา ริเวอร์ไปโรงพยาบาลทันทีที่เลือดท่วมเลือด หลังเย็บปากเรียบร้อยแล้ว พยาบาลก็เรียกทันตแพทย์ที่อยู่เวรแบบออนคอลล์* มาตรวจฟันริเวอร์ และปรากฏว่าทันตแพทย์คนนั้นคืออันดรา

'ตายจริง ไช้ มาส์ เราไม่ได้เจอกันตั้งหลายปี ถึงคราวโผล่มา เลือดก็ท่วมตัวชะเว่อร์เชียว' อันดราแฉว 'แถมยังเกือบฟันหลออีก'

ริเวอร์หัวเราะแม้จะเจ็บปากเวลาขยับก็ตาม 'เราเลยได้มาเจอกันนี่ไง เอิมปะก็'

ริเวอร์กลับมาที่คลินิกทันตกรรมอีกสามรอบ รอบแรกมาครอบฟันหน้าที่แตก รอบสองมาตรวจสภาพที่ครอบฟัน รอบสามมาเพราะเหตุผลอื่น อันดราแปลกใจที่เขามาหาเธออีก

'มีอะไรหรือคะมาส์ ที่ครอบฟันมีปัญหาหรือเปล่า'

'ไม่มีครับ ผมแค่อยากพาคูณไปทานข้าวเย็นด้วยกัน' ริเวอร์ยิ้มอวดฟันเรียงสวย

หนึ่งปีต่อมา ทั้งคู่แต่งงานกัน

ว่ากันว่าเราไม่มีวันรู้คุณค่าของช่วงเวลาหนึ่งๆ จนกว่ามันจะกลายเป็นความทรงจำ เขาไม่รู้เลยว่าสัปดาห์ที่ตัวเองถูกบังคับให้ไปซานฟรานซิสโกจะเป็นวันที่เขาได้พบหญิงสาวที่วันหนึ่งได้กลายเป็นภรรยาของเขา วันที่ทั้งสองเริ่มสะสมความทรงจำที่จะพกติดตัวไปตลอด ความทรงจำที่เขาอกบคุมมัน

* เวนอนคอล คือการเข้าเวรโดยไม่ต้องอยู่ที่โรงพยาบาล แต่สามารถโทรตามให้เข้ามาดูเคสได้

เอาไว้ใกล้ตัวแม่กระทั่งชั่วโมงที่พวกเขาพูดคุยและหัวเราะร่าระหว่างกินพิซซ่าบนถาด รอยยิ้มเขินอายของอันดารายามเธอเรียกเธอว่า *มาส* สีหน้าเคร่งขรึมตอนเธอรักษาฟันให้เขา ก่อนจะยิ้มอายๆ อีกครั้งตอนถามว่า 'คุณอยากได้ยาชาธรรมดาหรืออยากให้นัดเข้าไปหนักๆ จนเมาเลยดีอะ' ครั้งแรกที่พวกเขาจับมือกัน จูบแรก วิธีที่เธอจูบที่ครอบฟันของเขาเบาๆ ทุกคืนก่อนนอน ริเวอร์จำได้ทุกอย่าง ทุกรายละเอียด รวมถึงเช้าวันนั้นเมื่อสามปีก่อน ตอนที่เขาฆ่าอันดารา

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3KcaWq2>